

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 25, SEPTEMBRIE 2005 Apare la jumătatea lunii 1 leu nou (10 000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Cei "șapte ani de acasă"
Zig-zag pe mapamond Budapesta
Apariție de carte Const. Papanace - Diverse stiluri de luptă
Șerban Milcoveanu - Enciclopedie
Aniversarea Căpitanului Viziunea istoricilor
Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez (XII)
Actualitate O altă vedere de pe "centura" politicii
Doi ani de la apariția revistei
Correspondență Romano-catolicismul; "...Escu"; Semnale
Concurs, Poșta Redacției
Supliment Comemorarea masacrării elitei legionare

LUNA ACEASTA S-AU ÎMPLINIT:

- 106 ANI DE LA NAȘTEREA CĂPITANULUI,
- 66 ANI DE LA MASACRAREA ELITEI LEGIONARE
ȘI
- 2 ANI DE LA APARIȚIA "CUVÂNTULUI LEGIONAR" !

MAREA ARMATĂ TĂCUTĂ

În ultima zi a lunii august s-a difuzat pe toate posturile de radio și TV un sondaj C.U.R.S. având ca temă, printre altele, intențiile de vot ale electoratului român. Nimic neobișnuit; alianța de la guvernare mai scade sau mai crește. Mapele scenei politice românești se străduiesc și ei cum pot, să fie mai convingători sau mai duri, mai flexibili, mai subtili sau mai categorici, într-o campanie electorală perpetuă. O cifră rămâne însă constantă și anume: procentul celor care declară categoric refuzul lor de a mai vota.

Până acum erau prezentați sub denumirea de Indeciși; lată că acum pomeniții indeciși și-au spus pe numele adevărat în așa proporție încât diplomaticului C.U.R.S. i-a scăpat "porumbelul"! **Atenție: 43% din electoratul românesc declară că refuză să acrediteze cu votul său degradanta mascaradă politică a ultimilor 15 ani!**

Românii sunt total nemulțumiți

Afirmația din titlul de mai sus ar putea să producă replica aparent justificată că și alții sunt nemulțumiți: și nemții, și francezii, și americanii etc., etc. Așa este, dar nemulțumirile românilor sunt legate de supraviețuire. Pentru un sfert din populația țării problema se pune în termenii cel mai acuti: "Voi rezista în larma aceasta?"

Să ne întoarcem totuși la subiect: **acești 43% din electorat contestă două aspecte: un aspect economic și un aspect politic.**

Din punct de vedere economic nemulțumirile sunt cele îndeobște cunoscute: salariile mici, pensiile foarte mici, inventarea de nenumărate noi impozite, mărirea celor vechi la cifre astronomice, accize insuportabile, creșterile de prețuri la utilități și servicii - total nejustificate, pretextând când le convine și unde le convine "alinarea" la prețurile din Uniunea Europeană (la salarii de cel puțin 10 ori mai mici); repartizarea venitului național nejudicios, contractarea de lucrări de infrastructură la nivel național la prețuri fără justificare, acceptarea în continuare de intermediari și diferitele lor lucrări (așa-numite "căpușe") care se fac în dauna banului public, deturarea de sume de ordinul miilor de miliarde de

la asigurările sociale pentru acoperirea găurilor produse prin proastă administrație sau furturi, lăsând spitalele sau alte așezăminte de sănătate fără bani de hrană și medicamente; crearea climatului, juridic și chiar social favorabil îmbogățirii clientelei politice care va subvenționa (din ce buzunar, al lor?) campaniile electorale și propaganda de partid, și multe altele care nu-mi vin acum în minte.

lată câteva justificări pentru pierderea interesului și încrederii electoratului român în actualele formațiuni politice.

Sistemul democratic prevede alternanța la putere a principalelor partide sau coaliții - adică vezi Doamne, românul alege în deplină libertate și în conștiință de cauză: între dracu și tat-său! Între un trandafir și trei trandafiri (ăștia cu trei trandafiri se trag dinspre lumea florăreselor).

Liberalii sunt de decor, PRM are rolul polițistului bun (cel rău fiind comunistii), conservatorii nu intră în ecuație, preocupați de balanța măsliută, iar UDMR reprezintă interesele populației maghiare din România, care, eufemistic vorbind, nu are nici în clin, nici în mănecă cu interesele României și ale românilor.

Știi ce i-a zis Dumnezeu lui Adam, atunci: "Adame, alege-ți o femeie!" Democrația schiloadă din România (dacă o fi și altfel pe undeva) ne oferă aceste două alternative: Eva sau soră-sal!

Românii au așteptat cu oarecare speranță să cadă de la putere "social democrații" care miroseau de la o poștă a comunisti și care acum au scos de la naftalină steagurile roșii cu secera și ciocanul, poartă tricouri de aceeași culoare, cu inscripționarea "CCCP" (adică USSR, inițialele rusești ale Uniunii Sovietice) și înfățișarea, bine cunoscută în perioada comunistă a criminalului terorist tovarăș al lui Fidel Castro, Che Chevara.

Actuala coaliție, după aproape zece luni de guvernare, nu a reușit să trezească speranțele românilor și așa zice că, din contră, țara este din ce în ce mai speriată de ce i se coace! Bineînțeles, **(continuare în pag. 2)**

Nicador Zelea Codreanu

nimeni nu-și închipuia rezolvarea problemelor; dar aștepta semne de mal bine.

Procente și procente

Am urmărit în acele zile discuțiile interminabile pe principalele posturi de televiziune despre opțiunile electoratului român: se discuta la aceeași oră cu alți și alți invitați despre creșterile și scăderile procentele în sondajul preferințelor.

Creșterea cu un procent sau descreșterea cu un procent era întoarsă pe toate fețele de cei prezenți în emisiune, de alții contactați prin telefoane nesfârșite. Domni și doamne, ziariști, persoane sau personalități politice încercau să găsească justificări, să facă pronosticuri dându-și ochii peste cap, încercând să pună în undă surâsul de politician versat și de succes, exersat cu trudă acasă în oglindă.

Foști *speakeri* - actuali *ziariști* - manifestându-și superioritatea, cunoștințele enciclopedice și dozându-și agresivitatea în funcție de calibrul interlocutorului, s-au ocupat de micile variații de procente ale partidelor; nu am auzit pe nici unul, măcar în treacăt să pomenească de aproape jumătate din electorat ce nu își găsește identitatea în nici o formație politică românească!

Oare această jumătate de electorat este formată din neadaptați, curioși, neînțelegători sau neînțeleși?

Nici vorbă!

Chiar de ar fi așa, pot fi ei ignorați?

Nu se întreabă nimeni dintre "geniile" mediei scrise sau vizuale de care văd că nu ducem lipsă, ce se întâmplă cu aproape jumătate dintre românii cu drept de vot?

Cine sunt acești protestatari?

În mare vorbind, sunt oameni care nu își pot identifica opțiunile politice în special, dar și soluțiile economice și sociale, în nici o formație politică din cele existente: sunt oameni din pătura mijlocie, cu studii universitare și medii, activi dar și pensionari, tineri dezamăgiți de promisiunile mincinoase din programele de guvernare sau care-și închipuiau altfel post-decembrismul românesc.

Întreb iarăși: Cine sunt ei?

MAREA ARMATĂ TĂCUTĂ, neangajată în nici un fel în politică, caracterizată de o naivitate totală, bine exploatată, și care își exprimă participarea la treburile cetății de obicei o dată la câțiva ani, prin vot - aceasta în mod teoretic, pentru că practic au renunțat și la acesta într-o proporție covârșitoare.

Oare m-am agățat de acest procent ca de o găselniță de moment? Nicidecum! Gândiți-vă o clipă la absentismul din ce în ce mai mare înregistrat de la o legislatură la alta, amintiți-vă de micile discuții cu prietenii, cunoscuții sau vecinii, despre opțiuni și, în consecință, despre participarea la vot; despre constatarea că nu avem cu cine să votăm, că "toți sunt o apă și un pământ", că nu facem altceva decât să schimbăm din patru în patru ani "niște hoți cu alți hoți".

Cui folosește absentismul

"Pentru ca răul să triumfe este suficient ca oamenii buni să nu facă nimic". Este atâta adevăr și atâta actualitate în această maximă, încât o repet ori de câte ori am ocazia și așa face cu ea milioane de afișe, să împânzesc țara cu ele.

Ce aş vrea să înțeleagă cititorul din această simplă frază: **există o singură soluție pe termen mediu pentru ca țara să lasă din nevol: transformarea mării a unei părți din acest 43% în militanți conștienți, activi, perseverenți,**

pentru o politică normală în România. Celor care mă vor acuza poate de patetism caragialesc le voi spune: **altă țară noi nu mai avem, ca alții, și de ea trebuie să ne legăm soarta și să o facem mai bună - dacă nu vrem să ajungem hoinari disprețuiți prin alte țări sau, Doamne ferește, hoinari disprețuiți în propria țară!**

Apropos de maxima de mai sus: există oameni buni și oameni răi în România?

Există, ca peste tot în lumea aceasta.

Dar cum îi putem identifica, după un deget în plus, ca într-un serial cu invazia extraterestrelor?

Ar fi simplu și eficient. Totuși, pentru omul de pe stradă nu este greu de a identifica dușmanul său sau al neamului.

Aceștia sunt hoții -- de la cel de buzunare, din autobuz, și cel de găini, din mediul rural, la cei care cutremură economia cu tunuri de zeci sau sute de milioane de dolari; sunt cei care cu un salariu de funcționar își fac vile, moșii și iahturi.

Alții, care nu au și nu au avut niciodată salariu, nu au firme sau pământ, trec pe lângă tine cu limuzine scumpe de ultimul tip, spărgându-ți timpanele cu muzică etnică și cu priviri pline de dispreț căci tu aștepti tramvaiul pe refugiu. Sunt cei care au făcut legile ca să se poată petrece toate acestea.

Mai sunt și cei care privesc cu ură pe români, încercând să aducă vorba că ar fi pe aceste plaiuri dinainte de daci, deci adevărații stăpâni, uitând sau încercând să

ne facă pe noi să uităm că au venit în România la un mileniu după ce istoria îi consemnează pe daci, cu frigiderile sub șaua cailor, că apariția altora în România cât de cât semnificativă nu are decât două secole, iar alții că au fost aduși ca robi de tătari după 1500 de ani de istorie românească.

Tot răi și dușmani sunt cei care vor să ne convingă pe noi și pe alții că suntem un popor de criminali buni de plată, uitând că ei sunt coautori timp de 20 de ani, din 1944 în 1964, la genocidul comunist.

Pe românii buni îi putem descrie? Da, la fel de simplu: sunt cei care trăiesc cu frica lui Dumnezeu și cu respectul legilor, chioare sau șchioape cum or fi, din truda lor de ieri sau de azi, numărându-și bănuțul cu grijă, cu sufletul sensibil și la necazurile altora, cu ochiul cald și umed la familia lui, românul care știe să mângâie un câine, care trece prin viață fără să-și deranjeze semenii.

Deci cui folosește absentismul? De bună seamă, celor răi; ei sunt bine organizați după model mafiot, căci au nevoie de putere și de coeziune **pentru a ține sub control marea masă a celor ce trebuie mulși, marea armată tăcută, subordonată, monitorizată permanent,** căreia i se oferă, în cel mai bun caz, cât să nu moară de foame.

Există soluție pentru noi?

De bună seamă, dar cu o condiție: să ne schimbăm total optica păguboasă, născută dintr-o viață de 45 de ani în care singura soluție de existență era să nu ai opțiuni sau păreri personale despre ce este bine și ce este rău.

Trebuie să ieși din starea de letargie în care te afli!

- Amintește-ți de tatăl tău sau de bunicul tău care a luptat pe front și poate a făcut jertfa supremă pentru un ideal;
- Amintește-ți de ai tăi care au suferit prin închisori fiindcă au avut curajul să aibă un ideal și să-l apere;
- Amintește-ți de ai tăi care, cu coasa în mână, s-au opus colectivizării;
- Amintește-ți de tine și de ai tăi care ați trebuit să suportați zeci de ani de teroare și lipsuri;
- Amintește-ți de ai tăi și de tine care ți-ai jurat de multe ori în gând și în suflet că atunci când vei scăpa din lanțuri, nu vei mai lăsa pe alții să-ți hotărască soarta!

Unde ești tu, cel de atunci? Ce faci acum? Hibernezi indiferent de anotimp, ai uitat ce îți propusesesi mai ieri?

Ești adus încet dar sigur în vechea stare de somnolență politică și te gândești la Dumnezeu să facă o minune să scapi din necazuri doar tu; peste cellaltai potopul?

Dumnezeu îi ajută doar pe cei activi și hotărâți. „Dumnezeu dă, dar nu îți și bagă în talstă”!

Întreabă-te un lucru simplu: de ce toată haita de politicieni și cronicarii lor de casă ignoră la ora actuală 43% din electorat?

Simplu: pe ei nu îi interesează oamenii și soarta lor! Îi interesează doar cei ale căror intenții sau activități se pot reflecta asupra poftelor lor de dominație și de avere. Ar mai da o sută de lei în campania electorală; în restul timpului nici nu observă, nici nu-i interesează ce face 43% din electoratul țării!

Important ar mai fi ceva: toți acești 43% din electorat care declară prin viu grai sau prin gestul lor dezinteresul - dacă nu și disprețul pentru oferta politică a zilei - sunt adversari sau potențiali dușmani ai democrației noastre originale!

Ce pot face actualii politicieni împotriva acestei mari „Armate Tăcute”? Nimic mai rău decât ceea ce fac cu viața lor!

Să se ocupe de ei, să îi remarcă? Ar fi o greșeală gravă și atunci, dacă sunt inteligenți, se prefac a-i ignora, iar dacă sunt invers, îi ignoră de adevăratelea! Totul ar părea normal; dar isteța presă nu vede, sau se face că nu vede?

Pomeneam mai devreme că singura soluție pentru o politică normală în România ar fi angajamentul activ al acestei mase foarte mari de oameni în cadrul unui nou partid, într-o formație în care ei să-și regăsească identitatea, năzuințele, corespondențele spirituale și religioase, să-și regăsească încrederea în ei și în existența binelui.

Acest strigăt al "Armatei Tăcute" semnalează că sunt un tot care trebuie instruit și organizat. Ei au strigat, de asemenea, că actualele partide și-au dat măsura imposturii și neputinței lor! Ei au strigat că le trebuie o formație politică cu alte priorități decât partidele post-decembriste.

Eu știu, noi știm și voi știți că singurii care ar corespunde dorințelor și viselor voastre tăluite ar fi Mișcarea Legionară.

Apropiati-vă fără teamă, pentru că este și va fi singura soluție pentru salvarea acestei națiuni!

Nicador Zelea Codreanu

Ideologie / Problemele tineretului CEI "ȘAPTE ANI DE ACASĂ"

Conflictul între generații, între tineri și bătrâni, primul reprezentând noul și perspectiva, ultimii stagnarea, a existat de sute de ani.

Întotdeauna a avut câștig tineretul, cu urmări benefice pe mai multe planuri: politic, cultural, științific, de ridicare a nivelului de trai și de conștiință a celor mulți. Tinerii, prin entuziasmul și jertfa lor conștientă au dus în 1918 la realizarea României Mari, dar și la sfărâmarea Imperiilor țarist, habsburgic și otoman, prin trezirea conștiinței naționale. Tot lor le datorăm prăbușirea, în decembrie 1989, a sistemului comunist (ceaușist).

Din păcate, la 15 ani de la doborârea regimului dictatorial, părerea bună pe care am avut-o despre tineret, despre cei ce poartă pe umerii lor viitorul țării noastre, se estompează de la zi la zi, revoluția refulând multe stări și fapte care să-mi fie cu iertare, nu le întâlnesc înaintea. Pocirea limbii române în mod voit prin utilizarea fără limită a cuvintelor întâlnite dincolo de Ocean, „moda” stridentă și de penibil gust afișată pe stradă, grosolană însoțită întotdeauna de un râs zgomotos, agresivitatea verbală, dar mai ales fizică, le întâlnești acum pretutindeni. A apărut o meserie nouă, necunoscută înainte, cea de bodyguard, unde se cere să ai fruntea îngustă, minimum 1.90 înălțime și bicepși neverosimil de dezvoltați; au apărut sporturi dure care fac săli pline pe fondul urletelor care au înlocuit aplauzele; boxul este acum floare la ureche întrucât se practică în ring sângeroasele arte marțiale unde orice lovitură este permisă; au apărut VIP-urile, de asemenea o categorie necunoscută înainte: foarte mulți au vârste juvenile dar buzunarele burdușite de bani proveniți din afaceri ilicite (au pornit cu capital zero și sunt recunoscuți atât ca „infractorii noștri”, cât și ca „descurcări”), artiști și vedete de doi bani, fără talent și fără glas, fără propriile picioare, dar care au ca „arac” pe X sau pe Y, și ale căror nume apar des în presă și la televiziune. Se poartă tricoul scurt, cu vedere la buric, și ochelarii negri chiar atunci când soarele a apus demult. Discotecile sunt pretutindeni viciate de muzică gen rapp - fără... melodii! Se poartă blugi rupți în mod special, cercelul în ureche și părul țepos, îmbibat cu gel, de către cei aflați în pragul adolescenței. Nu spun nimic nou dând aceste exemple, fiindcă ne lovim de ele în fiecare zi, sunt cunoscute. Cei în vârstă, pensionarii mai ales, sunt luați peste picior când se crucească de ceea ce văd, sunt acuzați de vederi retrograde, de „moralism de ocazie”, sunt catalogați ca „obstacole” în evoluția - nefirească - în plan etic și estetic.

Cele relatate mai sus însă nu fac parte din conflictul dintre generații, întrucât au la bază numai comportamentul cotidian și nicidecum lupta de idei susținută cu arma cea mai eficientă și convingătoare: „argumentul”.

Cine spune cu nonșalanță: „Lasă, ai uitat, și tu ai fost ca ei”; „Își trăiesc viața, ce contează?”, fac afirmații tendențioase, fără acoperire; aceștia sunt părinții acestor odrasle, care nu au știut să pună piciorul în prag. Mulți părinți au fost până în urmă cu două decenii purtători ai cravatei roșii și ai carnețelului UTC, au prestat munci obligatorii (numite „patriotice”), au înghețat în cavourile blocurilor și au stat dimineața la rând să „prindă” două plicuri cu lapte, au avut o viață grea, lipsită de orizont, și de aici provine autoînșelăciunea „Copilul meu să se bucure de viață, eu nu am avut șansa lui, fac orice sacrificiu material să-l văd că este fericit”.

Dar în afara toleranței părinților, cred că și cei ce se ocupă de educația elevilor și studenților, au o mare parte din vină.

Îmi amintesc de școala burgheză pe care am urmat-o până la reformarea învățământului. Aici am învățat ce înseamnă respectul pentru cei din jurul meu chiar și pentru cei cu puțini ani mai mulți decât mine. De exemplu, în tramvai nu trebuia să iau loc pe scaun, ba mai mult: primele bănci din dreapta și stânga vagonului erau special rezervate pentru cei bătrâni și pentru mame cu copii; erau, ca să zic așa, scaune „tabu” - nu numai pentru mine, ci și pentru restul călătorilor. Se mai respectă oare astăzi această regulă a bunului simț? Nu, pe scaunele din față se tolănește de obicei unul căruia abia a început să-l mijească mustața, care ține pe genunchi o fătucă care, la rândul ei, îl ține de gât pe mocos. Roșeața lipsă din obraji și sentimentul de jenă inexistent își dau parcă mâna, prefigurând tipul insensibil la orice fel de manifestare umană, la ignorarea frumuseților naturii pe care nu le apreciază, întrucât nu le simte, la lipsa de afecțiune. Mă adreșam celor din ultimele clase de liceu cu „domnule elev”, purtând pe braț numărul matricol și inițialele liceului (țin minte și acum: L.C.V. - Liceul Cantemir Vodă și nr. 523, respectiv 229). Întrucât se făcea control la intrare, veneam cu bocancii lustruiți - în caz contrar riscând să fiu trimis acasă. Există un pedagog care în recreații se ocupa de supravegherea elevilor, pe străzi mergeam încolonați doi câte doi, nu în haite.

Școala comunistă a distrus însă educația burgheză de tip cazon, asemănătoare în multe privințe cu liceele militare de la Mănăstirea Dealului, Cernăuți sau Breaza. Au dispărut pedagogii. Profesorii, mulți dintre ei autori de manuale școlare remarcabile, au fost îndepărtați din învățământ și chiar închiși, deși unii fuseseră studenți la Sorbona sau Oxford. Au apărut „materii” „noi” („Bazele darwinismului”, „Marxism-leninism”), dar a dispărut studiul religiei; s-a trecut la învățarea limbii ruse și a fost scoasă din programă limba latină. Se studia „Constituția R.P.R.”; istoria țării a fost modificată, literatura română a suferit epurări majore: Goga, Arghezi, Voiculescu au „dispărut”, iar M. Eminescu, poet național, a fost cenzurat. Și a mai urmat ceva: corigenții erau puțini și repetenții și mai puțini. Explicația era stupidă: nu era vinovat elevul leneș care nu-și făcea temele sau cel care nu era dotat intelectual, ci ...profesorul... că nu-l băgase mecanic în cap elevului materia predată! Școala era obligatorie, dar, concomitent, și promovarea ei.

Astăzi a apărut alt fenomen de masă în rândurile profesorilor: meditațiile. Pe timpul meu nu exista așa ceva: toți am învățat singuri cu note mai mari sau mai mici, succesul depindea de un singur lucru: conștiința elevului alimentată mereu de sfaturile părinților și ale profesorilor, de modelele de calitate oferite de aceștia. Astăzi, spre rușinea lor, profesorii își meditează elevii proprii la toate materiile, nu numai la cele mai dificile (matematică, fizică, limbi străine, chimie). Plătesc părinții milioane de lei pe lună cu odraslele lor, bani economisiți cu greutate, cu privațiuni de tot felul, dar ... promovarea este asigurată! Și mă întreb atunci nedumerit: ce diferență există între vameșii corupți care au vile și mașini de marcă, și profesorul „exigent” care muncește pe rupte cu proprii elevi care nu-l pricep lecțiile în clasă, ci numai la domiciliul său?

De educație cine se mai ocupă?

Cei de la grădiniță văd la televizor desene animate nu de Walt Disney cu personaje simpatice din lumea animalelor, ci filme japoneze cu roboți feroci și pumni sub bărbie de sar stele verzi, lupte cu săbii ninja ce se lasă de fiecare dată cu mormane de cadavre. Filme sunt în majoritatea lor așa-zis „de acțiune”: fără sentimente, fără flori, fără idei, fără dialoguri cât de cât interesante, dar cu injurii la tot pasul. Ești injurat și admonestat de un tânăr care abia și-a luat carnetul de conducere că nu urci Olciul tău pe trotuar ca să meargă el mai repede cu Audi-ul ultimul tip (peste limita de viteză legală).

Recent am făcut observație, pe un ton civilizat, unei fete care mi-a blocat poarta cu mașina ei timp de o zi, încât nu am putut să-mi scot mașina din garaj. La o oră a venit soțul ei cerându-mi socoteală: „strada nu este a mea”, e domeniu public și deci nu am dreptate! (?!!) La fel a pățit și camaradul Nicador Zelea Codreanu care, atrăgându-i atenția unui tânăr de circa 16 ani să nu-l mai agite pe cei doi câini din curte cu un băț prin gard, s-a pomenit cu o mătăhală de om care îl putea fi copil, amenințându-l că data viitoare „va vorbi altfel” dacă mai îndrăznește să-l facă observație fiului său.

Vreau să mai dau un singur exemplu care le întrece de departe pe toate. Un nonagenar Tiberius Prad, cunoscut în lumea tenisului atât ca jucător, cât și ca fost căpitan al echipei României pentru cupa Davis, întorcându-se recent de la Viena, cunoscută pentru curățenia ei desăvârșită și prin simțul civic al locuitorilor, a văzut în apropierea cinematografului „Patria” (din inima Bucureștiului), un tânăr care a aruncat pe caldarâm ambalajul unui pachet de biscuiți. Atrăgându-i atenția pentru gestul său necivilizat, fostul sportiv s-a aplecat și a ridicat ambalajul de hârtie cu intenția să-l depună într-un coș special, agățat de un stâlp aflat în apropiere. Ce credeți că s-a întâmplat? Ofer un premiu dacă ghiciți cum a reacționat cel vizat: l-a apucat de ceafă pe bătrân, strângându-l cu putere și răcnind la cel ce-l putea fi străbunic, să lase hârtia pe jos, așa cum a găsit-o! Au văzut scena câțiva trecători, dar nimeni nu a intervenit...

La rândul meu, pot să dau un exemplu de bună creștere și de conștiință a cetățeanului de rând german: mă aflam într-o iarnă la Stuttgart unde, către finele lunii ianuarie, se desfășoară anual un mare carnaval. Pe la orele 4 dimineața, leșind de la petrecere însoțit de o familie tânără germană, am vrut să traversez o stradă (nu dintre cele principale ale orașului), complet necirculată la acea oră. Prietenii mei m-au atenționat că nu e bine ceea ce fac și am mers cu ei cca. 100 m, la o trecere de pietoni, unde am trecut pe celălalt trotuar. Întâmplarea s-a petrecut demult și foarte probabil că va trece foarte mult timp până când vom avea disciplina de fier a nemților. Dacă o vom avea vreodată...

Românii se laudă cu patriotismul - care, din păcate, este acum doar un balon de săpun. În orice țară, indiferent de gradul ei de dezvoltare, imnul național și drapelul sunt lucruri sfinte. Am văzut de sute de ori la televizor cum sportivii cântau cu mult patos, la începutul unui meci internațional de fotbal, imnul țării lor. Cu circa o lună de zile în urmă, la Timișoara a avut loc un meci între o selecționată braziliană și una românească. Cei 11 brazilieni cântau din suflet, de și se făcea pielea de găină, și aveau toți mâna în dreptul inimii. S-a intonat apoi Imnul României. Nimeni nu-l cânta: Lobonț, portarul, se uita la arbitru râzând și făcând semne smecherești, alți doi coechipieri mestecau gumă - deci nu puteau să cânte (?), altul, mai grăbit, începuse un joc de gleeze ca la încălzire... Momentul cel mai penibil l-a susținut în fața a 40.000 de spectatori cunoscuta cântăreață Loredana Groza, care a încurcat versurile imnului românesc (pe care i le-a atribuit lui Anton Pann)! Ca să „dreagă busuiocul”, ne-a anunțat apoi, zămbitoare, că „este o licență...” (ce-o fi aia?!).

Și fiindcă am atins domeniul sportului, mărturisesc că am rămas stupefiat când două seri la rând toate canalele TV și-au început buletinul de știri cu „bomba zilei”: Mike Tyson, fostul campion mondial la box profesionist la categoria grea, a venit pentru 24 de ore pe un yacht, la Constanța. Omul și-a câștigat faima pe drept prin forța pumnului, dar în egală măsură și prin scandalul de pomină pe care l-a făcut: într-un meci pentru titlu, „Bestia neagră” (cum este poreclit) l-a mușcat de ureche pe adversarul său Mollizfield????; a violat o participantă la „Miss America Black”, fapt pentru care a făcut pușcărie. La Constanța însă a avut parte de o primire fastuoasă, în frunte aflându-se primarul Radu Mazăre. La bordul vasului de lux a fost asaltat de numeroase tinere admiratoare autohtone, s-a organizat pentru el o paradă a model (de fapt a costumelor de baie), a petrecut noaptea într-o discotecă de foarte multe stele - o ...galaxie! Asta e model de urmat pentru tineret, TV și toată presa?!

(continuare în pag. 11)

Emilian Georgescu

Lig-xag pe mapamond **BUDAPESTA**

Pe malul Dunării - orașul Rackeve

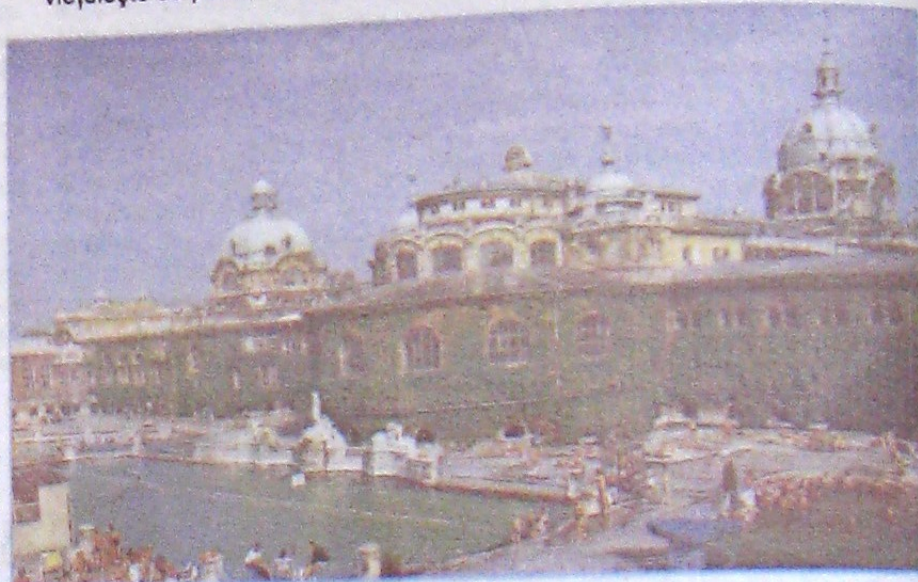
Ruinele unei cetăți - Cseznek

Un palat păstrat perfect: Palatul Cifra - Kecskemet

UNGARIA este țara ale cărei frontiere sunt trecute anual de cel mai mulți turiști români. Explicabil: vecina noastră de la apus tranzitează pe toți cei care vizitează Europa în toate punctele ei, populația de etnie maghiară are în Ungaria rude și mulți prieteni, alți peste 100 000 de cetățeni români muncesc aici ca sezonieri sau cu contracte pe perioade determinate.

Ungaria nu este o țară turistică, nu are nici munți și nici mare, dar capitala, Budapesta, este una dintre cele mai frumoase din Europa. Suprafața țării nu atinge nici 100.000 de kmp, limba nu este vorbită în alte părți, cântecele populare nu sunt asemănătoare altora și totuși poporul maghiar viețuiește de peste 1100 de ani în centrul Europei.

BUDAPESTA, „Perla Dunării”, a fost trecută de UNESCO pe lista patrimoniului mondial (în onoarea splendei ei panorame).

Deși amplasată în plină câmpie, este, după Islanda, rezervorul cu cele mai multe ape termale, apele tămăduitoare ale sutoilor de izvoare izbucnind din adâncimi și contribuind la redobândirea sănătății a mii de oameni. Sunt 80 de izvoare, cu un debit de 70 milioane litri de apă termală pe zi, care alimentează 12 băi curative.

Printre monumentele sale istorice se pot număra amfiteatre romane cu o vechime de 2000 de ani, băi turcești de 400 de ani și clădiri în stil secesionist cu caracter specific maghiar, de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Imaginea urbană unitară se datorează elegantelor palate rezidențiale construite în stil eclectic la începutul sec. al XX-lea.

Amatorilor de cultură doar diversitatea opțiunilor le pot provoca dificultăți: cele 237 de monumente istorice, 223 de muzee și galerii, 35 de teatre, 90 de cinematografe, 2 opere, 12 săli de concerte, sute de localuri care mai de care cu „personalitate”; apoi tururile orașului cu autobuzul, vapoarașul sau pe jos, organizate de agențiile de turism în toate cele 365 de zile ale anului, reprezintă oferte adaptate la preferințele individuale ale vizitatorilor sosiți la Budapesta.

În decursul anilor am vizitat de mai multe ori orașul.

În anii „epocii de aur”, într-o iarnă cumplită, cu mari cantități de zăpadă căzută, am călătorit cu trenul de la Arad la Budapesta, printr-un jgheab de omăt înalt de peste doi metri, de nu am putut vedea nimic de la fereastra vagonului. Mare mi-a fost însă surpriza când am văzut Budapesta impecabil de curată: nici urmă de zăpadă, pentru că toți oamenii, ziua și noaptea, de la mic la mare, cu lopata și mătura, se luaseră parcă la întrecere, reușind să înlăture mantia iernii într-un timp record. Tot înainte de '89 am putut admira și sortimentul variat de mărfuri expuse în vitrinele magazinelor, de proveniență occidentală, accesibile oricui, în timp ce la noi le puteai cumpăra numai pe valută de la cele câteva „shop”-uri...

Dar m-am cam luat cu vorba; să punctez care sunt cele mai frumoase edificii turistice de vizitat. Încep cu cel mai reprezentativ, Parlamentul, care-și oglindește mărirea în apele Dunării, cu o suprafață de 17.750 mp, construit în 1885. Clădirea este lungă de 268 m și lată de 118 m, înălțimea cupolei fiind de 96 m, are 10 curți interioare, 27 porți de intrare și 29 de scări. Pereții exteriori sunt ornați cu 88 de statui - domnitori și comandanți de oști care au intrat în istoria poporului maghiar. Săliile edificiului cuprind numeroase fresce, picturi monumentale, sculpturi și goblenuri realizate de artiști maghiari de seamă.

Biserica Matia este cel mai remarcabil monument și se află în centrul cetății de la Buda. Ridicată pe temeliiile unei biserici mai vechi, între 1255-1269, inițial în stil roman, apoi terminată în stil gotic, a fost arsă de turci și transformată tot de ei în principala moschee, a fost re construită după înlăturarea ocupației otomane și înfrumusețată în stil baroc. Înălțimea de astăzi a monumentului se datorează restaurării din 1874-1896. Pe frontul dinspre apus se află turnul Bele, iar în dreapta, turnul Matei. A fost multă vreme biserica de încoronare a regilor Ungariei.

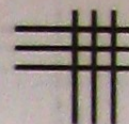
O altă biserică, tot în Buda, este cea cunoscută ca **Biserica din Centru**. Este cea mai veche din oraș, construcția ei începând în anul 1046; a fost, de asemeni, arsă (de mongoli însă), iar ultima reconstituire a avut loc între 1725-1739.

Să vorbesc însă și de **Cetatea Buda**, unde se află cele două biserici de care am amintit: a fost ridicată pe un deal înalt de 160 m și lung de 2 km, fiind secole la rând reședința regilor Ungariei. În jurul ei s-a format în decursul vremii un cartier denumit „Cartierul Cetății”. Cele mai însemnate înfrumusețări și ornamente ale cetății s-au făcut sub stăpânire turcească. Astăzi „Cetatea” adăpostește un complex muzeistic de istorie și arheologie.

Dunărea, care taie Budapesta în două, este traversată de câteva poduri. Cel mai circulat este „Podul Elisabeta” construit în 1903, distrus în 1945, în timpul războiului, și reconstruit în forma sa originală. Un pod mai frumos, mai renumit,

(continuare în pag. 12)

Emilian Ghika

CONSTANTIN PAPANACE – "DIVERSE STILURI DE LUPTĂ POLITICĂ"

Chiar de la apariția revistei am publicat, în câteva numere (oct. 2003 – apr. 2004), fragmente dintr-un manuscris INEDIT al comandantului legionar Papanace.

În oct. 2004 a apărut, în Ed. Lucman din București (Bd. Al. I. Cuza nr. 91), capitolul prezentat de noi din cadrul amplului manuscris, intitulat "STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ".

VARA ACEASTA, în Ed. "Justin și George Iustinian Tambozi" din București, a apărut ÎNTREGUL STUDIU: "DIVERSE STILURI DE LUPTĂ POLITICĂ": stilul *divin*, stilul *satanic*, stilul *hibrid* (Biserica romană), stilul *amoral* (rațional), stilul *eroic*, stilul *temporizării*, stilul *cabotinului*, stilul *sforarului* (al culiselor), stilul *legionar*.

Cartea nu o veți găsi în librării. Comenzile se pot face la Tipografia S.C. INFCON S.A. din Constanța, tel.: 0241/580527.

Personalitate multilaterală (doctor în economie, ideolog creștin și naționalist, scriitor cu valențe multiple: politice, istorice și filosofice), de o vastă cultură și, în același timp, de o modestie excesivă, specifică adevăraților caractere și inteligențe, Const. Papanace s-a afirmat prin fapte și prin scris.

Meritul deosebit al analistului constă nu numai în originalitatea acestui studiu unic, de referință, ci și în claritatea, obiectivitatea și curajul expunerii, care determină cititorul să exclame: **O capodoperă!** O carte de căpătâi, care n-ar trebui să lipsească din nici o bibliotecă serioasă: politicienii, diplomații, militarii de carieră, istoricii, psihologii și tineretul universitar ar înțelege mult mai multe din istoria omenirii dacă s-ar apleca asupra acestor pagini. Alta ar fi viața noastră de acum înainte dacă măcar o parte dintre cei menționați mai înainte ar trage învățămintele corespunzătoare...

Scris în lagărul Buchenwald, în perioada 1942 – 1943, monumentalul studiu a văzut lumina tiparului 60 de ani mai târziu, prin strădania tenacei, curajoasei și credincioasei sale surori, Florica Papanace, membră a *Cetățuilor*, care a tipărit manuscrisul pentru prima oară în Ed. Asociației Aromânilor "Halca al Gazdul" din Macedonia (de unde a fost preluat de Ed. "Justin și George Iustinian Tambozi" și retipărit la Tipografia INFCON din Constanța).

În prima parte (patru capitole) se prezintă considerații generale asupra stil de luptă: **elementele componente ale unui stil, tehnica și arsenalul forței politice, sursele de forță** – pozitive și negative, **manevrarea forței**, iar în partea a doua sunt analizate cele **nouă stiluri de luptă**.

Vom contura, pe scurt, câteva caracteristici ale stilurilor de luptă, pentru a vă lăsa intactă surpriza și plăcerea de a citi integral această carte scrisă de un intelectual, pentru intelectuali, solicitând concentrare maximă, și, cu toate acestea, captivând asemeni unui roman. Dar ce altceva este, de fapt, lupta dusă de omenire de-a lungul timpului, decât un imens roman? Pentru că acesta este, de fapt, subiectul: **diverse stiluri de luptă ale omenirii**.

De la crearea lumii există o **luptă permanentă** în natură și **fiecare dintre noi**, fie că suntem conștienți de aceasta, fie că nu, **luptăm** - între noi și cu natura: unii pentru a-și agonisi pâinea zilnică, pentru a supraviețui, unii pentru a câștiga bunuri materiale sau pentru putere în societate, alții pentru a face descoperiri, sau pentru a crea, alții luptă pentru desăvârșire spirituală și înălțarea spre Dumnezeu. **Chiar și în Cer**, înaintea primei lupte de pe pământ, a avut loc o **luptă**: cea între Arhanghelul Mihail și Lucifer. De aceea în decursul timpului s-au cristalizat **diferite stiluri de luptă**, în concordanță cu obiectivele propuse și cu mijloacele (armele) întrebuintate, fiecare ducând lupta pe un anumit teren (moral sau imoral), un teren propriu fiecărui stil.

Însuși **Mântuitorul** a luptat: în plan terestru nu a fost numai învățător, ci și cel mai mare luptător din istoria tuturor timpurilor (Binele împotriva Răului), având ca **arme**: adevărul, lumina, dragostea, credința, jertfa, exemplul, fapta, organizarea (fondarea Bisericii) și ca țel mântuirea, cucerirea vieții veșnice prin Înviere, pentru că **rezultate împotriva Răului nu se pot obține din contemplație, ci din activitate**: "Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide." (Matei, 12/34). Acesta este **stilul divin de luptă**, preluat de **Biserica Creștin-Ortodoxă**, al cărei obiectiv final, etern, este cucerirea împărăției Cerurilor cu viața ei veșnică, prin Înviere. Lupta este angajată pe terenul **Binelui absolut**, fără nici un compromis, astfel încât **armele de prigonire ale dușmanului, bazate pe materie, devin inoperante**.

În schimb, **Biserica romano-catolică**, deși este instituția principală a creștinismului, nu încorporează în întregime tactica divină a Mântuitorului, adesea folosind **linii întortocheate** care se dezic de însăși esența creștină; acțiunea ei alternează în timp și spațiu, fără a fi rectilinie, **accentul căzând pe stăpânirea universală pământească în numele Mântuitorului, nu pe Binele absolut** (ca în cazul obiectivului Bisericii Ortodoxe), de aceea autorul definește **stilul catolic de luptă ca hibrid** între stilul divin și cel satanic. Acest amestec de stiluri diametral opuse se datorează celor două fundamente ale Bisericii catolice: tradiția romană de stăpânire și fundamentul creștin.

Stilul diametral opus celui divin este **stilul satanic**, având ca arme: dezrădăcinarea, diversiunea, exterminarea, intriga, banul, calomnia, stăpânirea tiranică, iar ca țel acapararea tuturor bogățiilor pământești și a întregii puteri materiale; dimensiunile care conturează terenul pe care dă lupta

stilul satanic sunt: întunericul, ura, minciuna, poftele (instinctele primare), aurul.

Stilul rațional (numit și amoral, pentru că ține cont doar de atingerea unui scop, indiferent de natura lui), este alt stil major de luptă cristalizat de-a lungul timpului, având ca prototip pe *Machiavelli* și folosind arme atât din arsenalul celor negative (corupția, simularea, înșelăciunea, conspirația), cât și din arsenalul celor pozitive (credința, ordinea, fermitatea, simțul măsurii, forța exemplului).

Stilul eroic nu se află, de asemeni, pe traiectorie cu finalitate religioasă, urmărind **gloria** ca formă de nemurire și având voluptatea dăruirii; este un stil ofensiv, caracteristic nordicilor, și utilizează ca arme sinceritatea, generozitatea, forța proprie, fidelitatea, cultul strămoșilor, responsabilitatea, onoarea, războiul preventiv, lupta de gherilă, poziția precisă, subordonând individul colectivității.

Stilul temporizării este un stil minor de luptă, lipsit de țel și de voință vitală, diametral opus celui eroic, centrul de greutate reprezentându-l neschimbarea, și bazându-se pe retorism, perseverență, hărțuială, rezistență pasivă, temporizare; prototip: *Ghandi, Maniu*.

Stilul cabotinului și stilul culiselor sunt stiluri degenerate de luptă; cel al cabotinului se desfășoară pe scenă și în mediul democratic, bazându-se pe senzațional, iar tehnica sa o constituie farsa; cei predispuși adoptării unui asemenea stil sunt oamenii publici (cazurile A. C. Cuza, Churchill etc.) și, cu precădere, mediteraneenii, iar armele sunt: retorismul, maleabilitatea, agitația, minciuna; nu există nici un țel.

Stilul sforarului este degenerat din stilul satanic, excluzându-se reciproc cu stilul divin și cu cel eroic; cultivă misterul, suspiciunea.

În sfârșit, stilul drag inimii noastre, **stilul legionar de luptă**, l-am prezentat în rezumat în nr. din oct. 2003 – apr. 2004, de aceea (și din lipsă de spațiu) nu vom insista asupra acestuia, limitându-ne să menționăm că este o **sinteză între stilul divin și cel eroic**. Țelul este același cu al stilului divin (Învierea), cu diferența că centrul de greutate este neamul românesc, nu împărăția cerurilor (neamul românesc trebuie înălțat pe drumul ce duce spre Înviere prin utilizarea talentului cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe acest pământ). **Armele stilului divin** se regăsesc în stilul legionar: adevărul, lumina, dragostea, credința, jertfa, fapta, exemplul personal, la acestea adăugându-se disciplina, emulația, șarjarea din situații grele (arme specific omenești), și arme proprii stilului eroic: onoarea, vitejia, cultul strămoșilor, simplitatea, tăcerea, responsabilitatea. Acestor afinități cu stilul eroic le corespund însă diferențe esențiale: voința de putere nu este hipertrofiată și amorală ca în tactica eroică; stilul legionar spiritualizează forța prin omenie și dăruire care merg până la jertfă.

Constantin Papanace, comandant legionar, unul dintre colaboratorii apropiați ai Fondatorului Mișcării, deputat pe listele Partidului "Totul Pentru Țară", după dispariția Căpitanului și a elitei legionare a devenit cel mai de seamă doctrinar legionar. Depozitar fidel al ideilor generației "de aur" alături de care a luptat, le-a imortalizat cu mare acuratețe pentru veșnicie, înveșmântându-le în gândirea sa profundă, și, totodată, le-a dus mai departe și le-a amplificat, astfel încât capitolul constituie un inegalabil îndreptar pentru legionari.

Capitolul final al cărții, "**Aplicația tacticii Căpitanului**", este deosebit de instructiv pentru toți cei care încearcă să descifreze misterul unei generații eroice, nemăintâlnită în istoria noastră, care a avut puterea să muncească, să creeze, să lupte și să se sacrifice pentru neamul românesc, cu crucea în brațe și cântecul pe buze.

Nemuritorul Constantin Papanace, prin strădania admirabililor săi frați, Florica și Carol, ne-a oferit permanent surprize plăcute: apariția (postumă) a unor cărți deosebite de interesante (cităm doar câteva: "**Fără Căpitan**", "**Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară**", "**Evocări**", "**Mișcarea legionară și macedo-românii**", "**Mihail Eminescu, un mare precursor al legionarismului**", "**Destinul unei generații**", "**Geneza și evoluția conștiinței naționale la macedo-români**", "**Reflexii privind destinul istoric al macedo-românilor**", "**Orientări din exil**" ș.a.), dintre care ultima, "**Diverse stiluri de luptă**", deține superlativul absolut!

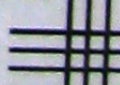
P.S. - Un sfat: Această Carte (cu "C" mare) s-ar putea să supere pe mulți, prin curajul, claritatea și obiectivitatea expunerii, de aceea ar trebui să vă grăbiți s-o achiziționați înainte de a fi retrasă, așa cum s-a întâmplat cu multe altele!

Nicoleta Codrin

Constantin PAPANACE

Diverse stiluri de luptă politică

Asociația Aromânilor "Halca al Gazdul"
Scopie - Macedonia - 2005

Numele domnului doctor Șerban Milcoveanu este astăzi de notorietate, lucrările sale axate, în majoritatea lor, pe fenomenul legionar, precum și aparițiile pe micul ecran, articolele răspândite în paleta diversificată a presei, stârnesc deopotrivă interesul major al cetățeanului de rând, dornic să cunoască o perioadă mai puțin știută, cea a anilor interbelici, și al cercetătorilor istorici care găsesc aici numeroase documente, cele mai multe inedite, menite să clarifice unele aspecte de ordin istoric.

Președinte al studențimii române pe țară în perioada 1937 – 1940, închis în lagăr, supraviețuitor al masacrului elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939, **combatant în prima linie pe front, decorat, martor al aproape unui secol de istorie, actual membru al Senatului Legionar**, dr. Șerban Milcoveanu, de o remarcabilă cultură și inteligență, este o prezență care uluiește prin energia sa creatoare neobișnuită.

Autorul, prezent cu articole și în revista noastră, a conceput un număr apreciabil de cărți - aproape 30, începând din anul 1993 și până în prezent.

Din lipsă de spațiu, amintim doar câteva titluri care spun însă totul: „Învierea” - 4 vol., „Dilema între democrație și dictatură” - prof. Nae Ionescu, „Partidul comunist și Mișcarea Legionară iulie 1945 – iunie 1948”, „Corneliu Z. Codreanu, altceva decât Horia Sima” - 2 vol., „Atentatul contra lui Armand Călinescu din 21 sept. 1939 și masacrul inocenților din 22 sept. 1939”, „Cum am cunoscut Mișcarea Legionară și ce am înțeles de la Corneliu Zelea Codreanu”, „Războiul dintre stat și națiune” - 3 vol., „Istoricul destinderii și abandonarea Basarabiei 1940”, „Testamente politice: Corneliu Z. Codreanu, M. Moruzof, Ion Antonescu, Aurel Aldea” ș.a.

Iată că de curând nonagenarul și prolificul autor ne mai rezervă o surpriză plăcută prin apariția concomitentă a **șase mici volume** format carte de buzunar, intitulate „**Enciclopedie pentru inteligență**”, care totalizează peste **900 de pagini** (editate de „Asociația foștilor președinți ai studențimii române”, Buc.).

Care este semnificația acestui titlu? Răspunsul îl aflăm în scurta prefață semnată de d-na dr. Dana Dominica Milcoveanu, prefață pe care o reproducem în întregime. „Relația concretă dintre Enciclopedie și Inteligență provine din relația abstractă între Libertate și Cunoaștere: a) lărgeste orizontul; b) îngăduie cercetarea, c) asigură dialogul și d) posibilizează cunoașterea. Iar cunoașterea: a) crește eficiența, b) adună puterea, c) înmulțește valențele și d) consolidează libertatea. Libertatea ne saltă mai sus de natură și cunoașterea ne apropie de Divinitate.”

Cele șase mici volume se citesc cu multă plăcere, aș putea să afirm, chiar pe nerăsuflăte. Ele cuprind 2336 de mici cugetări gen „pilulă”, unele având numai două-trei rânduri care spun totul, provoacă mai întâi o „gimnastică a minții”, ca apoi să fii de acord cu conținutul lor, fapt ce te obligă să le reții cât de cât și să le reproduci ulterior față de cei cu care stai de vorbă. Să ilustrez afirmația cu câteva exemple:

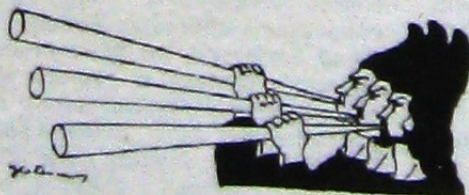
„**Lecție de geografie:** Rusia este țara care, asemeni petei de ulei, se întinde până unde poate ajunge și se oprește acolo unde i se rezistă. Ca atare, unica soluție este forța.”

Doină, tu cântai odată
Prin poiene, prin văluri
Și prin lunca fermecată,
Melodii duioase, lungi.

Doină, cu-ale tale versuri
Doruri multe îmi trezeai
Când prin codri, când prin șesuri
Tu pe mine mă-nsoțeai.

Doină, ale tale șoapte
Mă mângâie când le ascult
La izvor pe înserate,
Locul meu cel de demult.

De-mi curgeau lacrimi în gene,
Doină, tu mi le opreai;
De treceam prin clipe grele,
Numai tu mă-nveseleai.

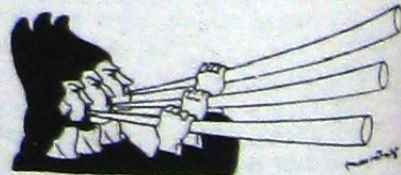
DOINĂ

Astăzi ai plecat departe.
Frunzele s-au scuturat,
Jale peste tot străbate,
Totul este înghețat.

Dar eu, doină, fără tine
Nu mai pot ca să trăiesc;
De e rău, de este bine,
Când te-ascult, mă răcoresc.

Când din fluier, când din strune,
Când din frunza cea de tei;
Sus pe plai o să răsună
Numai freamăt și vâpăi.

Mă voi duce noaptea-n luncă
Să te-ascult, să te-nțeleg,
Când și apele se culcă
Taina vieții să-mi dezleg.

dr. Șerban Milcoveanu

medic primar

asistent universitar 1940-1945

Coroana României și Steaua României

panglica Virtute Militară

În 1935-1936 președintele „Societății Studenților în Medicină”

În 1936-1937 președintele „Asociației Internilor de Spital”

În 1936-1940 președintele „Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români”

În 1940-1941 președintele „Asociației generale a medicilor”
editor al arhivei istorice „Învierea”

ENCICLOPEDIIE PENTRU INTELEGENȚE

VOL. I: 1-284

„Rușinea României: Niciodată n-a fost tristă și mai înjositoare ca în actuala epocă de după decembrie 1989 când o multime de superficiali, oportuniști și fripturiști fac carieră lepădându-se de etnicitate și repudiind naționalismul și patriotismul.”

„Lupta: Nu se poate concepe politică fără luptă și în definiția omului politic combativitatea este alături de devonament, creativitate, tenacitate și loialitate.”

„Sinucidere politică:

Micile deziluzii au șanse să fie uitate. Marile deziluzii au certitudinea de a nu fi niciodată iertate și singura șansă - de altfel, nu mare - este inteligența de înnoire și efortul de răscumpărare. Iată două deziluzii care au rămas catastrofe: pseudo-guvernarea legionară a lui Horia Sima din 15 sept 1940-23 ian 1941 și Partidul Țărănesc după moartea lui Corneliu Coposu în toamna 1996. N-au inteligență pentru înnoire și n-au energie pentru răscumpărare.”

„Horia Sima: Poate exemplul unic în istoria universală de politician care, cu ochii deschiși și cu perfectă voință, timp de șase decenii a mers spre scopul de a face tot ce nu trebuie și spre scopul de a nu face nimic din ce trebuie. Duplicitatea, viclenia și înșelăciunile lui în Mișcarea Legionară sunt atât de multe și atât de grave, încât cine după moartea lui din 23 mai

1993 îl elogiază și îl recomandă, ipso facto se definește agent diversionist al Securității de stat devenită S.R.I.”

„De unde vine furia antilegionară? De peste 60 de ani Mișcarea Legionară este fără întrerupere atacată, criticată și condamnată. Ce poate arăta această insistență? Ce poate dezvălui această perseverență? Ce poate urmări această nerușinare? Absolută nerușinare, pentru că se refuză dreptul de explicare și dreptul de apărare. Sigur satanism pentru că țara aceasta are, fără rezolvare, problema mult mai importante. Prima ipoteză explicativă e teama agresorului de a nu i se afla viciile, păcatele și complicațiile din trecut. A doua ipoteză explicativă e conștienta actualilor puternici că duc țara la dezastru și li se va cere socoteală.”

„Crimele judiciare din 1938-1944: Dictatura carlisto-antonesciană dintre 10 febr. 1938 și 23 aug. 1944 a condamnat circa **40.000 de legionari** la aproape un miliard ani de închisoare, lagăr, sau trimitere pe front în linia I cu ordin special secret, fără să se țină seama de principalele principii ale dreptului penal și anume: a) răspunderea e pentru fapte personale și deci nu există răspundere colectivă și b) faptele incriminate trebuie să fie cu vinovăție, adică cu conștientă și voință înainte de a face răul, ceea ce nu poate fi cazul celor dispuși să-și de viața pentru binele Patriei.”

Mă opresc aici cu exemple, care mai de care mai interesante, idei multe în cuvinte puține (de aici și eforturile de reținere a lor).

Parcursând cele șase mici volume îți dai lesne seama că titlul ales de dl. dr. Șerban Milcoveanu, e semnificativ și nu doar un simplu joc de cuvinte, cum ar crede la prima vedere cel care nu are curiozitatea să citească câteva rânduri, limitându-se doar a le privi în vitrina librăriilor (caz în care îl asigur pe trecător că are mult de pierdut).

G. Emilian

Anul trecut am prezentat imaginea Căpitanului din memoriile contemporanilor; anul acesta vom prezenta

CĂPITANUL ÎN VIZIUNEA ISTORICILOR

ARMIN HEINEN (istoric german; lucrarea de doctorat "Legiunea Arhanghelului Mihail - Ed. Humanitas, Buc., 1999)

"Era incontestabil <<Căpitanul>>, nu <<căpitanul>> cu sensul de grad militar, ci mai curând căpitanul care cârmuiește un vas pe marea furtunoasă, expresie ce denumeste carisma personală a purtătorului. <<Căpitanii>> se numeau șefii haiducilor, dar și Horia, Tudor Vladimirescu sau Avram Iancu au fost numiți astfel." (pg. 136)

"Codreanu nu copia, chiar dacă prelua argumente izolate. (...) Nou și fascinant era conceptul său despre omul nou și maniera organizatorică în care încerca să-l pună în practică." (pg. 130)

"Căpitanul a fost un idol, o personalitate care i-a fascinat nu numai pe adepții mai apropiați.

Sima poseda alte <<calități>>. El era dominat de <<filosofia bombeii>> și reprezenta aripa radicală, teroristă..." (pg. 411)

Corneliu Zelea Codreanu în timpul studenției

EUGEN WEBER (istoric britanic; "Dreapta europeană - România" - Ed. Minerva, Buc., 1995)

"Conducerea luptei i-a revenit, firește, chiar lui Codreanu, bărbat cu o înfățișare plăcută, o remarcabilă personalitate, și în mod evident cu carismă. (pg. 411)

"Căpitanul a pus întotdeauna accentul pe tradiția națională specific românească, pe stilul specific al Legiunii și pe acele aspecte - mai cu seamă de ordin spiritual - care o deosebeau de alte mișcări înrudite." (pg. 429)

"În același timp trebuie remarcat că misticismul lui Codreanu nu exclude o evaluare foarte lucidă și severă a situației. De la un popor înclinat să mintă, el pretindea cinste; într-o țară indolentă pretindea muncă; într-o societate comodă el cerea autodisciplină și stăruință; de la un popor expansiv și flușturistic el pretindea concizie și stăpânire de sine." (pg. 415)

AL. MIHAI STOENESCU (istoric român; "Istoria loviturilor de stat în România" - Ed. RAO, Buc., 2002)

"Într-adevăr, Legiunea Arhanghelului Mihail a adus pe scena vieții publice românești un scurt episod despre ceea ce ar fi putut fi, cu amendamente, o societate românească mai morală, mai apropiată de spiritualitatea sa veche, mai puternică și mai rezistentă prin refacerea în sistem a culturii sale naționale." (vol. 2, pg. 367)

NAGY TALAVERA (istoric ungar; "Cămășile verzi și ceilalți" - Stanford, 1970)

"Deodată, în mulțime s-a făcut liniște. Un bărbat înalt, cu părul negru, frumos, îmbrăcat în haine albe țărănești a intrat în curte călare pe un cal alb.

El s-a oprit aproape de mine, iar eu n-am putut vedea nimic monstruos sau rău în el! Dimpotrivă. Zâmbetul său sincer, de copil, radia peste mulțimea amărâtă, iar el părea să facă parte din ea, deși se separa de ea în mod misterios.

Carisma este un cuvânt nepotrivit pentru a defini forța ciudată care emana din acest om. El era, mai degrabă, în mod natural, o parte a pădurilor, a munților, a furtunilor de pe vârfurile acoperite cu zăpadă ale Carpaților, a lacurilor și râurilor.

1937 - Căpitanul la sediul legionar, ținându-și în brațe nepotul, pe Nicador Zelea Codreanu

Stătea în mijlocul mulțimii tăcut. Nu trebuia să vorbească. Tăcerea sa era semnificativă; părea să fie mai puternică decât noi, mai puternică decât ordinea prefectului care i-a interzis să vorbească.

O țărancă bătrână cu părul alb și-a făcut cruce, șoptindu-ne: <<Trimisul Arhanghelului Mihail>>.

Apoi micul clopot trist al bisericii a început să bată, iar slujba care preceda în mod invariabil adunările legionare a început." (pg. 247)

FRANCISCO VEIGA (istoric spaniol; "Istoria Gărzii de Fier" - Ed. Humanitas, Buc., 1995)

"La douăzeci și unu de ani, trăsăturile esențiale ale personalității sale erau deja definite.

"Aspectul său fizic extrem de atrăgător era o bună scrisoare de recomandare: de statură înaltă, într-o țară cu oameni scunzi, athletic și cu o figură de o rară frumusețe clasică, străină de timp." (pg. 51)

"În realitate, în loc să o ia înaintea evenimentelor prefera să le răspundă: dar aceasta nu vrea să sugereze că era un naiv. (...) Spus cu alte cuvinte, un om tenace, bun organizator: planuri simple, flexibile și idei clare. Printre aceste aptitudini se număra și cea de a lega și reutiliza influențe eterogene, idei și atitudini de proveniență diferită și slab elaborate. Uneori putea părea un om deosebit de complex. În realitate, marele lui succes se datora întotdeauna simplității concepției și realizării." (pg. 51)

ANDREAS HILLGRUEBER (istoric german; "Hitler, regele Carol și mareșalul Antonescu" - Ed. Humanitas, Buc., 1994))

"Legiunea Arhanghelului Mihail, întemeiată în 1927 și lărgită în 1930, devenind Garda de Fier, a fost opera exclusivă a lui Corneliu Zelea Codreanu, un om dominat de un fanatism politico-religios." (pg. 46)

"Pe lângă multe idei comune - în primul rând ura neîmpăcată împotriva bolșevismului - între Mișcarea Legionară și național-socialismul din Germania, cu care era comparată, existau deosebiri profunde. Este vorba în primul rând de caracterul net creștin al Mișcării din România." (pg. 47)

"Obiectivul lui Codreanu era de a înlătura pseudodemocrația din România și de a înnoi statul român printr-o conducere autoritară, cu rădăcini adânci în creștinismul ortodox." (pg. 47)

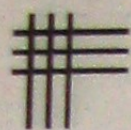
PAUL GUIRAUD (publicist francez; "Codreanu și Garda de Fier" - Ed. Majadahonda, Buc., 1998)

"Privirea clară și pierdută într-o viziune pe care o avea, singur, Codreanu, șef senin, se angajează ferm și deliberat în viața revoluționară și de sacrificii care va fi încoronată de martiriul său eroic." (pg. 29)

"Trebuia acum să cunoaștem această Legiune și această Gardă; să vedem cum a obținut gloriosul Căpitan elite atât de straniu, de sublimă... Eu cred că întrăm acum precum într-un sanctuar. Bieți oameni ai Occidentului, ce suntem, plini de logică și de uscăciunea inimii, să ne descoperim în fața oamenilor cu care vom intra acum în contact. Ei sunt mai buni decât noi!" (pg. 30)

"Codreanu avea gradul suprem de intuiție a nevoilor și instinctelor poporului român."

"Totuși, Codreanu a trecut și umbra sa este de neșters. Suflul învierii a fost simțit de cei care l-au ascultat. Acesta este chiar omul care trebuie României. Din sat în sat, vestea se răspândește, că s-a ridicat un profet." (pg. 56 - 57)

Din culisele Legiunii

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (XII)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. XII AL SERIALULUI

În numărul trecut am prezentat deosebirile fundamentale dintre Căpitan și H. Sima, în ceea ce privește însăși Mișcarea Legionară și în ceea ce privește guvernarea; voi continua demonstrând, cu citate din operele celor doi șefi ai Legiunii, concepțiile diametral opuse referitor la politică, legalitate, corectitudine, asumarea răspunderii etc.

Absolut în toate ocaziile, pretinsul urmaș al Căpitanului a demonstrat că se află la 180° față de linia Mișcării.

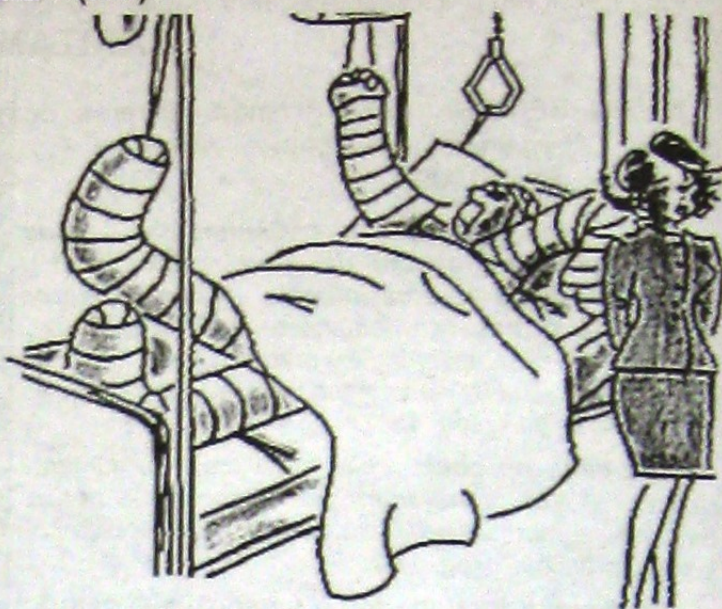
Nu poate exista comparație între un viteaz și un laș, între un om de onoare și un sperjur, între un vizionar și un politruc, între un creator și un distrugător, între un uriaș și un pigmeu; punând față în față pe Căpitan și pe "Comandant", urmărind nu numai scrierile, ci însăși viața lor, contrastul este izbitor, iar simpla alăturare îl desființează pe Sima nu numai ca șef al Legiunii, ci și ca legionar, și ca om. Fondatorul Legiunii s-a identificat, până la moarte, cu principiile legionare, în timp ce epigonul său a procedat în totală opoziție, spunând una și făcând cu totul altceva, pentru ca apoi să explice interminabil și să se scuze neconvingător, dând mereu vina pe altcineva și jonglând cu cinism nu numai cu cuvintele, ci cu idealurile și jertfa unei generații întregi (idealuri despre care pretinde, fals, că ar fi fost și ale sale).

NOTĂ: Pentru o înțelegere mai bună a ideilor din citate (reproduse întocmai), am considerat utile câteva sublinieri în text.

BIBLIOGRAFIE:

Corneliu Zelea Codreanu – "Cărticica șefului de cuib" (Colecția "Europa", München, 1987); "Pentru legionari" (Ed. "Scara", București, 1999); "Circulări și manifeste" (Ed. "Ion Mărie", München, 1981), "Însemnări de la Jilava" (Ed. "Mișcării Legionare", Buc., 1940).

Horia Sima – "Sfârșitul unei domnii sângeroase" (Ed. "Gordian", Timișoara, 1995); "Era libertății", vol. I și II (Ed. "Gordian", Timișoara, 1995); "Prizonieri ai Puterilor Axei" (Ed. "Gordian", Timișoara, 1995); "Guvernul național român de la Viena" (Ed. "Gordian", Timișoara, 1998).

PAȘII PROFETULUI ȘI ȚOPĂIALA PITICULUI (continuare)

LEGALITATEA

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Dezordinea nu însemnează conflictul nostru cu străinii, ci însemnează conflictul nostru cu statul. Ori, străinii aici vor să ne împingă: în permanent conflict cu statul. Deoarece statul fiind mai puternic, noi, atrași sau împinși în luptă cu statul, vom fi măcinați, iar ei vor rămâne mai departe ca niște privitori imparțiali."

(Circulara din 21 ian. 1935)

N. RED.: Când Căpitanul explicase clar, încă din 1935, că dezordinea însemna conflictul cu statul și măcinarea Mișcării, Sima, trei ani mai târziu, în 1938, organiza atentate! Total iresponsabil, surd și orb, înfăptuia tensiuni "prerevoluționare" – care au dus la asasinarea Căpitanului! (Astfel, drumul lui Sima spre șefie a fost deschis...)

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Îi întreb ca legionari: Dacă ordinul este acum tăcere, ei nu pot executa ordinul? Sau își închipuie că am murit, că a murit Mișcarea, că moare, sau poate că nu știm noi ce să facem, de asta tăcem. Să n-aibă nici o grijă de asta. Trăim. Nu ne e teamă nici de dracu. Mișcarea n-a murit și nici să nu se sperie nimeni că va muri. Eu sunt aici și răspund de victorie. Dar vreau să nu se miște nimeni fără ordinul meu."

(Circulara din 21 ian. 1935)

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Pe la ora 1 am fost chemat sus la cancelarie. Căpitanul Țărăneanu, de la Consiliul de Război, a venit să ancheteze dacă am trimis eu, din închisoare, un manifest prin care îndemnam pe oamenii mei la "răzbunare".

Era apocrif, bineînțeles. Am dat o declarație în acest sens.

Cum vin pe capul meu tot felul de uneltiri?"

(Însemnări de la Jilava", vineri, 10 iunie 1938)

N. RED.: Încă din 1935 Căpitanul cerea legionarilor să nu miște fără ordinul lui, garantând victoria doar în aceste condiții; în 1938 Căpitanul era îngrijorat de uneltirile care îndemneau la răzvrătire legionarii, în pofida ordinelor sale categorice de liniște, iar Sima își recunoaște "opera" teroristă! Ne întrebăm stupefiați: Ce fel de legionar era?

OBSERVAȚIE: Când Căpitanul și elita legionară se aflau în mâinile autorităților, Sima ordona atentate (deși Căpitanul ordonase liniște); în schimb, când Sima însuși se afla în mâinile autorităților, ordona liniște.

Quod erat demonstrandum! Cum s-ar mai putea susține că Sima ar fi fost de bună credință?

"– D-le Sima, se zvonește de un atentat ce s-ar pregăti de legionari contra Regelui. Atentatul nu va reuși, chiar dacă s-ar încerca ceva, dar viața D-tale e în pericol. (...)

– D-le Director, vă rog să fiți liniștit. Legionarii nu vor întreprinde nimic. Dar mi-e teamă de altceva, de vreun agent provocator, care să azvârle în calea cortegiului vreo petardă. (...) În orice caz, dați-mi voie să chem pe cineva de la studenți, ca să-i spun să se ferească de agenți provocatori." ("Sfârșitul unei domnii sângeroase", pg. 114)

N. RED.: Deci, după cum scrie însuși Sima, doar un agent provocator ar fi putut încerca atentate când camarazii se aflau în mâinile autorităților! (În nov. 1938, când Căpitanul se afla în mâinile autorităților, Sima organiza atentate!) E evident rolul de agent al lui Sima și vinovăția lui în legătură cu atentatele și asasinarea Căpitanului.

POLITICA

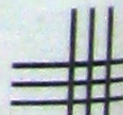
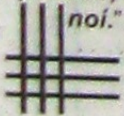
CORNELIU ZELEA CODREANU

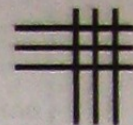
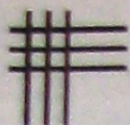
"Teoria care ne îndeamnă să intrăm toți în partide, pentru a le face bune, dacă zicem că sunt rele, e falsă și perfidă. După cum de la începutul lumii curge, zi și noapte, neconținut, prin mii de râuri, prin fluvii, numai apă dulce în Marea Neagră și nu reușește să-i îndulcească apa, ci din contră, se face sărată și cea dulce, tot așa și noi în cloaca partidelor politice, nu numai că nu le vom îndrepta, dar ne vom strica și pe noi." ("Pentru legionari", pg. 146)

HORIA SIMA

"Voi ajuta cu tot ce pot ca să se poată crea acest mare partid, al reconcilierii naționale, în care să-și aibă locul lor și legionarii, sub conducerea supremă a Majestății Sale Regelui."

("Sfârșitul unei domnii sângeroase", pg. 116)

Comemorarea masacrării elitei legionare

De la stânga la dreapta:

- primul rând: **Gheorghe Clime** (comandant al *Bunei Vestiri*, președintele Partidului "Totul Pentru Țară"), **Ion Banea** (comandant legionar, șeful *Ardealului*), **Vasile Cristescu** (comandant legionar, vicepreședintele Partidului "Totul Pentru Țară", asasinat de autorități tot în 1939, dar în ian.), **Gheorghe Istrate** (comandant legionar, șeful *Frăților de Cruce*), **Traian Cotigă** (comandant legionar, președintele studențimii române în 1934-1935);

- al doilea rând: **Alecu Cantacuzino** (comandant al *Bunei Vestiri*, șeful *Corpului Moța-Marin*), **Nicoleta Nicolescu** (comandant legionar, șefa *Cetățuilor*, asasinată de autorități tot în 1939, dar în iulie), **Gheorghe Furdul** (comandant legionar, președintele studențimii române în 1935-1936); **Ion Belgea** (comandant legionar,), **Emil Șiancu** (comandant legionar, șeful), **Victor Dragomirescu** (comandant legionar, șeful *Corpului Legionar Studențesc*)

- al treilea rând: **Bănică Dobre** (comandant al *Bunei Vestiri*, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului), **Nicolae Totu** (comandant al *Bunei Vestiri*, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului), **Eugen Ionică** (comandant legionar, șeful *Asociației "Prietenii Legiunii"*), **Victor P. Gărcineanu** (comandant legionar), **Iordache Nicoară** (comandant legionar), **Al. Cristian Tell** (comandant legionar,

- al patrulea rând: **Aurel Serafim** (comandant legionar,), **Paul Craja**, **Ion Antoniu-Păsu**, **Elena Bagdad** (curiera *Căpitanului*), **Grigore Pihu**, **Ion I. Zelea Codreanu** (unul dintre frații *Căpitanului*), **Valeriu Cărdu**

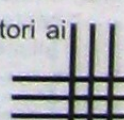
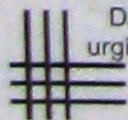
NOTA REDACȚIEI:

Din păcate, în legătură cu foarte mulți dintre legionarii asasinați nu se cunosc decât numele și, eventual, profesia (dar nu și gradul sau funcția în Mișcare).

Vina aparține noului (și efemerului) șef al Mișcării din 1940, H. Sima, care a fost preocupat doar să acapareze puterea, fără a se gândi, măcar de "ochii lumii", să păstreze și să cinstească memoria camarazilor pe ale căror cadavre se înălțase și la a căror moarte contribuise (a se vedea numărul din sept. 2004 al revistei). Faptul este cu atât mai grav, cu cât Mișcarea avea multe edituri și tipografii, și nimeni (din *Cer sau de pe Pământ*) nu l-ar fi împiedicat să comande editarea unei cărți cu repere biografice și fotografii ale martirilor Mișcării!

Chiar și la semicentenarul Mișcării (1957), în luxuasa și costisitoare carte editată sub egida lui Sima, "*Legiunea în imagini*", nici măcar la titanii Mișcării (Gh. Clime, I. Banea, Al. Cantacuzino, Gh. Istrate etc.), nu sunt trecute gradul și funcția (câștigate în luptă)!! (Probabil ca "omisiunea" să se datoreze nu numai răcelii sufletești și lipsei de caracter, ci și dorinței bolnave și obsesive de a nu-i fi "umbrită" mărunta persoană.)

Datele pe care vi le oferim despre cei asasinați le-am adunat, "fir cu fir", din cărțile și memoriile legionare, de la puținii supraviețuitori ai urgiei de atunci.

DOUĂ EVOCĂRI:

GHEORGHE CLIME (inginer, avocat, comandant legionar al *Bunei Vestiri*, primul șef al *Corpului Muncitoresc Legionar*, Șeful *Partidului "Totul Pentru Țară"*, șeful *Mișcării după asasinarea Căpitanului*, asasinat în masacrul din noaptea de 21/22 sept. 1939)

Printre puținii care au fost alături de Căpitan din prima clipă, poate mai în vârstă decât toți, e ing. Gh. Clime - sau Domnul Inginer, cum i se spune în Legiune. (...)

A fost cap al muncitorimii legionare, dar niciodată n-a asmuțit-o împotriva altor clase, nici nu a folosit-o ca o masă de manevră pentru trambulini politice: Mișcarea forma, doară, cimentul legăturii între stările sociale, ca și între provincii, și nu era să adâncească, tocmai ea, prăpastia între clase. (...)

Luptând pentru oameni, nu se retrăgea filosofic în birou, ci era veșnic în mijlocul oastei, pe care o pregătea pentru luptă.

La Câmpulung, deși avea rude cu stare, prefera să găzduiască la croitorul Costică Robu, la perierul Nae Radu Georgescu, la Potea ori Fain, vânzătorii într-o librărie, cu care îl apucau adesea zorile povestind. Oamenii aceștia, stâlpii de atunci ai Mișcării la Câmpulung, l-au urmat cu devotament, iar amintirea Domnului Inginer le-a rouat ochii până la sfârșitul vieții.

Străin de tot ce-i solemn, sufletul îi rămăsese în simplitatea copilăriei, cu o nuanță de ghidușie. În august 1937 l-am vizitat acasă cu Victor Apostolescu, Costică Stănescu (ucis apoi de „umanisti” lui Ceaușescu, pentru că se retrăsese să lupte ca partizan în munți) și alți camarazi. Lucra desculț în grădină, cu pantalonii sumeși și bluză fără mâneci. La plecare, a doua zi, trebuia să trecem un pod de cale ferată peste Râul Târgului. După ce ne-am luat ziua bună, Domnul Inginer a trecut furiș apa și, la capătul celălalt, ne-a sărit din tufe brusc în față, ca să ne sperie...

Nu pierdea nici un prilej să ne arate dragostea sa. În încheștarea luptelor din Spania și-a mai găsit răgaz să ne trimită la toți vederi cu minunățiile arhitectonice și naturale de acolo.

Găsea rapid soluția în împrejurările cele mai neprevăzute. Într-o seară, la sediul din strada Gutenberg, gen. Cantacuzino vorbea deja de două ore despre duel, și auditoriul cam moțâia. Deodată, domnul Clime strigă: "Drepti! Stângamprejur!" Apoi: "Continuați, domnule general!" Scuturați de somn, acum ascultam cu toții cu luare-aminte...

Învățătura lui era exemplul.

Mi-a spus odată că are să vină la noi, la Călinești, de sărbătorile Învierii. Și a venit... chiar în ziua de Paște! La mirarea mea legitimă că și-a lăsat familia singură la o zi așa mare, îmi arătă agenda: toate zilele îi erau ocupate și, ca să se țină de cuvânt, nu-i mai rămânea decât aceea. Și n-a plecat până nu m-a învățat Sfântă tinerețe legionară, abia ieșit.

Altă dată, în iulie 1936, mergeam în marș cu frații Năstase, Samoilescu, Nelu Grigorescu și alți studenți la Domnești, unde legionarii lui Șușală construiau un dig. Pornisem în zori din Câmpulung spre Râul Doamnei, de-a curmezișul muscelor pline de flori și de coșai. Trecând în marș prin Godeni, cu copiii droaie după noi, am trecut pe lângă locul lui Gică Andrițoiu, student la Cluj (mai apoi căzut la Stalingrad), care lucra la fân. Gică a azvârlit coasa și a intrat în rânduri. Cum am ajuns, Domnul Inginer a lăsat pe iarbă geanta și pardesiul, și-a scos haina și a pus mâna pe roabă. L-am imitat, desigur. După masă, ne-a spus râzând: "Știți c-or să ne dea de mâncare și nu voiam să fie degeaba. Legionarul trăiește pe picioare proprii. Nu munca este rușinoasă, ci parazitismul. Feriți-vă să trăiți vreodată pe spinarea altora! S-aveți tăria de a trăi prin voi înșivă!"

Parcă-l văd la deschiderea taberei Topoloveni (în dosul gării Călimănești), după slujba preoților Enescu, din valea Româneștilor, și Sergiu, cum s-a dezbrăcat de haină, și-a sumes mânecile și a turnat primele cărămizi. Venea des în această tabără, unde lucra cu noi, mânca aceeași ciorbă de știr cu mămăligă, dormea pe aceleași paie în bordei.

VASILE CRISTESCU

(profesor universitar, comandant legionar, Șeful legionar al jud. Vlasca, Vicepreședinte al *Partidului "Totul Pentru Țară"*, loctiitor al Căpitanului la sediul central din Gutenberg pe timpul cât acesta se afla în tabăra de muncă de la Carmen Sylva, asasinat la 26 ian. 1939)

Scrisoare amintirii lui

Ultima ta imagine e cea care apăruse în toate ziarele din Capitală: cu trupul ciuruit de gloanțe, mort, într-un lac de sânge - ce mult sânge aveai, Nene Vasile! - ca să știe lumea că murise încă un comandant legionar, iar studenții dimitale să știe că au pierdut profesorul lor de epigrafie.

Dar în mintea mea ai rămas nu așa cum te arătau ziarele, cu chipul acela scăldat în sânge, ci cu înfățișarea dărză, cu pieptul drept ca un trunchi de stejar.

Te văd în cămăruța ta din Alea Marinescu.

Îți văd fruntea înaltă, puțin încrunțată; te văd lucrând la "Istoria militară a Daciei".

Îți văd ochii mari care se umezeau de câte ori vorbeai despre magistrul dimitale, Vasile Pârvan, sau se aprindeau ca flăcările, când vorbeai despre destinul Legiunii.

Te văd la catedră, senin și liniștit, descifrând cu studenții inscripțiile de la Porolissum ori Sarmisegetuza.

Te văd în fruntea coloanelor de legionari, pe drumurile desfundate din Vlasca, mereu în frunte, încercând să cânti- cu noi Dealul Negru, Ștefan Vodă sau Imnul tinereții legionare.

Și te mai văd, într-o primăvărată zi de aprilie, intrând cu un pachet mare sub braț, în biblioteca al cărei custode eram. Îmi încredințai arhiva pe care o aveai pentru Legiune. M-ai luat apoi în dreptul ferestrei deschise și mi-ai spus ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la dumneata:

Duminică 8 august 1937, la adunarea județeană de la Corbi, în munți, pe Râul Doamnei, ne-a udat ploaia și ne-a zvântat soarele de trei ori la rând. Inginerul Clime a stat alături de noi, cei din front, de-i curgea apa gârle de pe pălărie, refuzând umbrelă sau adăpost, iar după adunare s-a simțit de-a dreptul ofensat când careva i-a propus să meargă, cu alte căpetenii (Bănică Dobre, Gărcineanu) într-o casă fruntașă, la masă aleasă... "Putem merge toți acolo?" a întrebat. Și a rămas cu toată lumea, la o bucată de pâine cu castraveți...

Un proces înscenat la judecătoria din Stâlpeni pentru Domnul Inginer, prin iunie 1936, a fost prilej de concentrare studențească. În seara dinaintea procesului, La Bahna Rusului, în curtea unui castel de vânatoare, paznicul s-a îngrijit de cină cu brânză de burduf, ceapă și mămăligă, „răspplată” pentru bucuria de a fi asistat la ședința noastră în fața uriașelor vâlvtăi ale focului, în al cărui jar se coceau bulzele. Am dormit pe cetină, iar a doua zi am mers în marș la judecată, dar sentința s-a amânat...

Gheorghe Clime avea cel mai înalt grad în Legiune, dar nu ne-a spus-o niciodată, nici n-a făcut abuz de el. Comportarea îi era nu ca de la șef la subalterni, ci ca de la frate la frate. Gradul i-l ghiceam singuri după această comportare, care îl înnobila în ochii noștri, iar sufletele noastre îi atribuiau toate blazoanele... (...)

Pentru concentrarea efortului în luptă nu neglija nici o contribuție, cât de mică; folosea partea bună din sufletul fiecăruia, oricât de neînsemnată. Dacă mă arătam nemulțumit de slaba activitate a cuiva, îmi replica blajin: "Posibilitățile sufletești nu sunt egale; pune-fiecăruia în spate numai cât poate duce, și mulțumește-te că duce. Atâta poate el. Dar să te convingi că nu poate mai mult!"

L-am văzut seara, la sediu, după înmormântarea Generalului Cantacuzino. Căpitanul a spus: "Camarazi, Domnul General ne-a lăsat. Domnul General era șeful partidului nostru. Trebuie să punem pe cineva în locul lui. Eu m-am gândit la Domnul Clime." Domnul Inginer s-a roșit tot; se simțea stingher. Au mai vorbit câțiva, scurt; apoi Alecu Cantacuzino, în numele luptătorilor din Spania: "În adevăr, Domnul Clime a fost cel mai viteaz dintre noi, și tot timpul am simțit asupra noastră dragostea lui de frate mai mare." Apoi, iar Căpitanul: "Cine este pentru, să ridice mâna sus." Toată lumea! "Cine e contra, mâna sus!" Nimeni! Căpitanul i-a strâns mâna, surâzând: "Ei, Domnule Clime, de-acum ești șeful partidului Totul Pentru Țară. Te gândești un minut și spui oamenilor câteva cuvinte, că te-au ales..." Domnul Inginer a făcut un pas înainte și, cu mâinile împreunate jos și cu ochii în tavan, a scandat apăsător: "Rog pe Dumnezeu să mă învrednicească să pot muri pentru Căpitan și Legiune. Trăiască Legiunea și Căpitanul!" Era continuarea firească a făgăduielii din scrisoarea trimisă Căpitanului în 1927, când aderase la Mișcare aducând tot ce avea: viața! Sfânta tinerețe a țâșnit ca o furtună din piepturile noastre. Alegerea de șef, la noi, durase câteva minute. (...)

Dar dârzenia nu i s-a iertat. În noaptea de după uciderea lui Armand Călinescu a fost scos din celulă și somat să semneze o declarație în care să recunoască că el a pus la cale atentatul. Voiau o justificare a băii de sânge ordonată pentru noaptea aceea în toată țara. Și la fiecare "Nu!" baionetele se înflegeau tot mai adânc! A fost auzit din ce în ce mai slab: "Asta nu! asta nu! Nu...", apoi s-a făcut liniște.

Dumnezeu îl cruțase de gloanțele bolșevicilor din Spania, cum îl scăpase în urmă cu 20 de ani în Războiul Reîntregirii, pe care îl încheiase cu grad de căpitan. Dar "Irodiada" de la Palat cerea iarăși capul Gărzii de Fier. Ing. Clime, comandant al Bunei Vestiri, a căzut, pentru Căpitan și Legiune, în zorii zilei de 22 sept. 1939, în curtea închisorii din Râmnicu Sărat.

Instructor legionar Petre Vălimăreanu

"Orice s-ar întâmpla de azi înainte, Legiunea a pus piatra de temelie pe care se poate scrie Istoria României.

Eu voi fi prins din nou - poate destul de curând; se simte ceva în aer, ceva turbure.

Ne-am făcut o parte din datorie; mai este însă mult de făcut.

Dacă voi putea să scap și de data asta, voi merge pe același drum.

Mai e mult de lucrat în Giurgiu, căci a rămas lume în județ care nu a înțeles bine Legiunea."

Te-ai oprit apoi din lecția pe care o țineai în dimineața aceea - ultima lecție la Universitate - și ai venit să-mi spui ce trebuia să fac cu arhiva dimitale.

Ai plecat apoi și nu m-ai lăsat să te însoțesc, căci te urmăreau agenții.

A treia zi ai fost arestat și dus, cu ceilalți, la Tismana.

Într-o seară îmi spune un frate al meu că ai evadat. Cum și în ce fel, aveam să aflui mai târziu.

Spre sfârșitul anului 1938 am primit ordin de la bunul tău prieten Dorin Popescu să îți ard arhiva. Plângeam și ardeam hârtii, care erau fie ordine de la Centru, fie scrisori de la savanți, ori fotografii ale fetei dimitale. (...)

Fuseși, în acele zile de după Crăciunul lui 1938, omul pe capul căruia se pusese mare preț de bani. Iar în ziua de 26 Ianuarie ți-am văzut chipul sfărțecă de gloanțe în ziare. Trădarea își avea o nouă victimă.

Legionar D. A. Vlasca

LEGIONARI ASASINAȚI LA ÎNCHISOAREA RÂMNICU SĂRAT

1. Clime Gheorghe (inginer, avocat, comandant legionar al **Bunei Vestiri**, Șeful Partidului "Totul Pentru Țară")
2. Cantacuzino Alecu (dr. avocat, comandant legionar al **Bunei Vestiri**, șeful Corpului Moța - Marin)
3. Totu Nicolae (avocat, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului, comandant legionar al **Bunei Vestiri**)
4. Tell Alexandru Cristian (avocat, comandant legionar, Șeful legionar al jud. Romanați)
5. Furdui Gheorghe (doctor în Teologie, comandant legionar, **președinte al Studențimii române pe țară în 1935-1936**)
6. Dobre Bănică (economist, publicist, luptător pe frontul spaniol împotriva comunismului, comandant legionar al **Bunei Vestiri**)
7. Polihroniade Mihail (avocat, ziarist, comandant legionar, fostul șef legionar al **garnizoanei legionare București**)
8. Craja Paul (medic, comandant legionar-ajutor, Șeful studenților legionari de la **Medicină**)
9. Simulescu Sima (profesor, comandant legionar, Șeful legionar al **sect. III București**)
10. Apostolescu Gheorghe (comerciant, comandant legionar, Șeful **garnizoanei legionare Râmnicu Sărat**)
11. Istrate Gheorghe (economist, comandant legionar, șeful **Frăției de Cruce pe țară**)
12. Banea Ion (avocat, medic, publicist, comandant legionar, Șeful legionar al **regiunii Ardeal**)
13. Serafim Aurel (inginer, comandant legionar, Șeful legionar al **sect. II București**).

LEGIONARI ASASINAȚI LA SPITALUL MILITAR BRAȘOV

1. Cotigă Traian (avocat, comandant legionar, **președinte al Studențimii române pe țară în 1934-1935**)
2. Ionică Eugen (inginer, asistent universitar, comandant legionar, Șeful Asociației "Prietenii Legiunii")
3. Șiancu Emil (ofițer invalid din primul război mondial, avocat, comandant legionar, Șeful legionar al jud. Cluj)
4. Pihu Grigore (economist, comandant legionar, Șeful legionar al jud. Durostor - Cadrilater)
5. Șuşman Iuliu (funcționar, șeful **Corpului Muncitoresc Legionar București**)
6. Herghelegiu Ion (avocat, comandant legionar-ajutor, Șeful legionar al jud. Neamț)
7. Proca Gheorghe (funcționar, comandant legionar-ajutor).

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE MIERCUREA CIUC

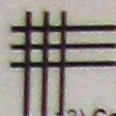
1. Bene Constantin (funcționar CFR, șef Frăție Cruce Caransebeș)	23. Miter Ion (student)
2. Biriș Ovidiu Gh. (avocat)	24. Noaghea Virgil (student)
3. Borzea Titus (student)	25. Nuțiu Aurel (student)
4. Buhai Vasile (student, comandant legionar-ajutor)	26. Pavelescu Gheorghe (avocat)
5. Cioflec Marius (student)	27. Popa Tiberiu (student)
6. Comjic Ștefan (funcționar, șef Corp Muncitoresc Legionar Oradea)	28. Popescu Marin (student)
7. Coman Constantin Cozmin (student, instructor legionar)	29. Popescu Barbu Anton (funcționar)
8. Constantin Gheorghe (student, șef Centru Studențesc Timișoara)	30. Prodea Nicolae (muncitor)
9. Constantinescu Dumitru (medic)	31. Rădulescu Virgil (ziarist, comandant legionar)
10. Corbeanu Vasile (student, instructor legionar)	32. Raicu Constantin (licențiat)
11. Dobrin Liviu (medic)	33. Stamate Constantin Eugen (medic)
12. Dorca Afilon (teolog, instructor legionar)	34. Stegărescu Constantin (economist)
13. Dugaru Dumitru (subinginer)	35. Strugaru Nicolae (avocat, comandant-ajutor)
14. Enescu Ioan (funcționar)	36. Susai Vasile (licențiat)
15. Felecan Vasile (meseriaș)	37. Teodorescu Gheorghe (sculptor)
16. Filipov Vasile (licențiat)	38. Tiponut Gheorghe (elev, șef Frăție Cruce Bihor)
17. Gărcineanu Florin (ofițer)	39. Todan Coriolan (student)
18. Grama Iosif (student)	40. Ungureanu Corneliu (licențiat în Litere)
19. Iordache Nicoară (asistent universitar, comandant legionar)	41. Ursu Ion (student)
20. Macoveschi Ion (desenator)	42. Vasiliu Ion Galus (locotenent)
21. Micu Augustin (inginer, asistent universitar)	43. Vilmos Adam (muncitor)
22. Mincă Ilie (elev la Școala Militară)	44. Zanche Petre (ziarist)

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN LAGĂRUL DE CONCENTRARE VASLUI

1. Antoniu Ion Păsu (avocat, comand. legionar-ajutor)	17. Moraru Alex. Bubi (student, instructor legionar)
2. Belgea Ion (avocat, comandant legionar, șef Corp "Răzleți")	18. Motoc Mircea (student)
3. Boboc Constantin (student)	19. Nicolicescu Gheorghe (inginer, instructor legionar)
4. Borzea Virgil (student)	20. Popescu Spiru (student, comandant legionar-ajutor)
5. Bujgoli Spiru (student, comandant legionar)	21. Popescu Vasile (licențiat)
6. Busuioc Ion C-tin (inginer agronom)	22. Recman Gogu (student)
7. Calapăr Mihai (student teolog)	23. Roșianu Petre (inginer, director la Nitrogen-București)
8. Cărdu Valeriu (ziarist și poet)	24. Spănu Iordache (licențiat, comandant legionar)
9. Clime Traian (funcționar)	25. Stahu Teodor (avocat, comandant legionar, șeful jud. Maramureș)
10. Comănescu Nicolae (student)	26. Șola Stavri (student)
11. Danielescu Zosim (licențiat)	27. Șupilă Polisperhon (student)
12. Dobre Ion Radu (muncitor STB)	28. Teohari Mircea (student)
13. Dorin Constantin (student)	29. Tucan Boris (student, instructor legionar)
14. Gărcineanu Victor Puia (avocat, comandant legionar)	30. Tudose Teodor (avocat, comandant legionar, șeful jud. Iași)
15. Goga Mircea (student)	31. Volocaru Gheorghe (funcționar)
16. Maricari Nicolae (locotenent)	32. Zus Radu (student)

LEGIONARI ASASINAȚI PE TOT CUPRINSUL ȚĂRII

1) Arad: Măduță Ioan (avocat, comandant legionar-ajutor)
Bulboacă Ilie (șef legionar de plasă)
Jucan Ilie (agricultor)	Grigoriu Mihail
Mancoș Gheorghe
2) Argeș: Pielmuș Ioan (ofițer)
Olteanu Vasile
Amzăr Traian (țăran)	7) Brăila: Babăță Ion Teodor (șef Corp Muncitoresc Legionar Brăila)
Udrea Ion
3) Bacău: Condopol Mircea
Mandaste Alexe
Antonovici Constantin (student)	8) Brașov: Faur Ioan (profesor)
Bordeianu Ion (inginer, comandant legionar)
Lehaci Nicolici Nicolae
Papacioc Radu
4) Bălți (Basarabia): Condrațiu Alexe
Ursache Victor
Gherman Ioan	9) Buzău: Voinea Constantin
5) Bihor: Cozma Lazăr
Jude Dumitru	10) Caliacra (Cadrilater): Caranica Petre (student)
Popescu Hristu (țăran)
Cavachi Dumitru (student)
6) Botoșani: Iftimută Vasile	11) Câmpulung: Irimiciu Valerian (cojocar)
Țăranu Traian
Cozan Luchian

- 12) **Caras:** Borzac Lazăr (muncitor)
Băleanu Ion (funcționar)
Cerbu Iancu
- 13) **Cernăuți (Bucovina de nord):** Pisarciuc Silvestru
Regwald Francisc
Molotiu Ioan
- 14) **Cetatea Albă (Basarabia):** Vlădău Ioan
Păucă V. Dumitru (revizor școlar)
Cuzoglu Damian
- 15) **Ciuc:** Duma Iosif (profesor, comandant legionar)
Caranica Ioan (student)
Mirea Ilie
- 16) **Cluj:** Cuibuș Petre
Eremia Nicolae
- 17) **Constanța:** Chivu Ion (preot, *șeful legionar al jud. Constanța*)
Chiriaz Constantin (funcționar)
Mocanu Ion Stoica (*preot*)
Secăreanu Ion (*preot*)
- 18) **Covurlui (Basarabia):** Popa Costăchel
Croitoru Tudor
Potolea Spiru (ofițer invalid război)
- 19) **Dâmbovița:** Nițescu Petre
Lungu Ion (învățător)
Gălmeanu Ion (student)
- 20) **Dolj:** Hozarlescu Ilie
Poenaru Ilie
Ștefăniache Ioan
- 21) **Dorohoi:** Surugiu Gheorghe
Barbu Gheorghe
Honceru Ion
- 22) **Durostor (Cadrilater):** Nastu Cola (țaran, instructor legionar, primar sat)
Măngănița Costică (țaran)
Memu Nișa (țaran, instructor legionar)
- 23) **Fălcu:** Codreanu Zelea Ion (inginer, frate al Căpitanului)
Nicolae Emil
Croitoru Vasile
- 24) **Gorj:** Șerban Constantin
Munteanu Gheorghe (căpitan)
Motomancea Grigore (*preot*)
- 25) **Hotin:** Dobuleac Vasile
Dubovinschi Teodor
Soroceanu Dumitru Iacob
- 26) **Hunedoara:** Popa Petre (muncitor, instructor legionar)
Cornea Gheorghe
Sârbu Nicolae
- 27) **Ialomița:** Manolescu Ioan Gheorghe
Constantinescu Costel
Badea Traian
- 28) **Iasi:** Dănilă Nicolae (licențiat)
Miron Leonid (*preot, instructor legionar*)
Bagdad Elena (licențiată matematică, comandant legionar)
- 29) **Lăpușna:** Diaconescu Vasile (colonel invalid război, *senator legionar*)
Florescu Sergiu (ziarist, comand. legionar, *șeful reg. Basarabia*)
Palamarciuc Ion
- 30) **Maramureș:** Butnaru Ioan
Chirarliță Dumitru
Beldioan Mircea (student)
- 31) **Mehedinți:** Gheorghiu Victor (*șeful garnizoanei legionare Tr. Severin*)
Geacu Hristu Petre
Gheorghevi Nicolae
- 32) **Mureș:** Rusu Iacob

- Palotaș Francisc
Pădureanu Nicolae
- 33) **Muscel:** Nerasan Ioan (avocat)
Stancu Ioan
- 34) **Năsăud:** Tonea Simion
Girigan Cornel
Tolan Alexandru
- 35) **Neamț:** Malinici Nicolae
Avădanei Vasile
Vasile Puiu
- 36) **Olt:** Găman Florian (*elev*)
Mânzu Dumitru (student)
Preda Gheorghe
- 37) **Orhei (Basarabia):** Zalupcescu Grigore
Mocanu Andrei
Răileanu Naum
- 38) **Prahova:** Cojocaru Alexandru (comandant legionar-ajutor)
Filip Dumitru
- 39) **Putna:** State Vasile
Voinea Nicolae
Marin Petre
- 40) **Roman:** Creangă Vasile (*elev*)
- 41) **Romanați:** Nicolescu Gheorghe
Oprovinci Horia
- 42) **Sălaj:** Burcaș Augustin (avocat)
- 43) **Satu Mare:** Bozântan Victor
- 44) **Severin-Lugoj:** Gălescu Nicolae (curelar)
Ghindă Gheorghe (muncitor)
Sârbu Damaschin
Matici V. Marin (croitor)
- 45) **Soroca (Basarabia):** Levizchi Ștefan (*elev*)
Știucă Boris
Criclivoi Azare
- 46) **Suceava:** Răuț Ioan
Gemeniuc Ioan
Jitaru Spiridon (student)
- 47) **Târnava Mică:** Bărză Gheorghe
Pruș Ioan
Codrea Nicolae
- 48) **Tecuci:** Căsăneanu Gheorghe
Teodorescu Spirache
Baciu Vasile (student, instructor legionar)
- 49) **Teleorman:** Abajiu Dumitru (comerciant, *șef legionar de plasă*)
Cristea Aristotel
Toader Dumitru (comerciant)
- 50) **Tighina (Basarabia):** Heidenrecz Vladimir
Căldare Constantin
Caragancev Ion
- 51) **Timiș Torontal:** Udrea Toader (croitor)
Dragomir Gheorghe (șofer)
Cocora Alexandru
- 52) **Trei Scaune (Basarabia):** Lascăr Gheorghe (inginer)
Vrânceanu Gheorghe
Caranica Enache (licențiat)
- 53) **Turda:** Cucerzan Constantin
Nichita Augustin (măcelar, comandant legionar-ajutor)
Tcaciuc Toceanu Ghiță (student)
- 54) **Vâlcea:** Nicolaescu Aurel (*preot*)
Diaconescu Dumitru (*preot*)
Vasilescu Nicolae (tâmplar)

LEGIONARI ASASINAȚI ÎN BUCUREȘTI, PE PODUL ELEFTERIE

1. Dumitrescu Miti (student la Drept, 20 de ani),
2. Ionescu Ion (student),
3. Isaia Ovidiu (fotograf),
4. Moldoveanu Ion (student),
5. Paraschivescu Gheorghe (student),
6. Popescu Cezar (student),
7. Stănculescu Marin (mecanic),
8. Popescu Traian (student),
9. Vasiliu Ion (desenator).

Tot în București, dar la Crematoriu, Victor Dragomirescu (inginer, comandant legionar, *Șeful Corpului Studentesc Legionar*), fără nici o legătură cu echipa lui Miti Dumitrescu, a fost *ars de viu* la 21 sept. 1939!

TOTALUL LEGIONARILOR ASASINAȚI ÎN NOAPTEA DE 21/22 SEPT. 1939: 257

ADDENDA:

Până la acest masacru, tot în decursul anului 1939, au mai fost asasinați de autorități:

- în București:

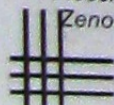
Nicolae Dumitrescu (inginer, locotenent în Armata Română, strangulat la 25 ian. 1939),

Vasile Cristescu (profesor universitar, comandant legionar, *Șeful legionar al jud. Vâlcea*, Vicepreședinte al Partidului "Totul Pentru Țară", împușcat la 26 ian. 1939);

Nicoleta Nicolescu (licențiată în matematică, comandant legionar, *Șefa Cetățuilor*, schingiuită și arsă în Crematoriu la 10 iulie 1939).

- la Huedin - jud. Cluj (împușcați în febr. 1939 și arși la Crematoriu):

Fleschin Petre (student); Hodrea Aurel (profesor); Stănescu Petre (student); Popa Ion (muncitor); Borzea Dumitru (ofițer); Borzea Zenovie (ofițer); Gruță Victor (elev); Nadoleanu Enache (medic); Popovici Dragoș (student); Bălău Octavian (student).

N. RED.: Deci nu numai că Sima nu respectă cuvântul Căpitanului pentru legionari de a nu se încadra în partide politice, dar se oferă să sprijine din toate puterile formarea unui partid având ca șef pe însuși asasinul Căpitanului și al elitei legionare! (Halal politician Sima, intrat pe ușa din spate a politicii lui Carol...)

CORECTITUDINEA

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Cum trebuie să fie și să se poarte un șef"

"Să fie om de cuvânt."; "Să fie de o cinste care să-i atragă stima tuturor oamenilor din jur."

("Cărticica șefului de cuib", pg. 35)

HORIA SIMA

"Am depus jurământul în 28 Iunie și imediat m-am prezentat la Minister pentru a lua în primire noua funcție. (...) Eu nici gând nu aveam să exercit această funcție, să fac ore de birou, să primesc audiențe și să pun rezoluții pe cererile solicitanților."

("Sfârșitul unei domnii sângeroase", pg. 144 - 145)

N. RED.: Având în vedere obligativitatea pentru un șef legionar (fie el simplu șef de cuib) să fie om de cuvânt, se impune următoarea remarcă: halal cuvânt și cinste la Sima! Și-a luat în primire funcția de subsecretar de stat al lui Carol al II-lea, sub jurământ, deși nici măcar nu se gândea să-și respecte jurământul - pe care îl depusese de bunăvoie! (Pe el îl interesa doar puterea și mărirea - să fie la guvernare...)

JURĂMÂNTUL GRADELOR LEGIONARE ȘI SPERJURUL SIMA

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Să apărăm Mișcarea Legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s-o ducă pe căi de compromisuri sau de compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală."

Jurăm!"

("Cărticica șefului de cuib", pg. 135)

HORIA SIMA

"La despărțire le-am spus (asasinilor lui Iorga - n. red.) că soarta lor depinde de înțelegerea ce o voi face cu Conducătorul statului referitor la recente fapte întâmplate atât la Jilava, cât și pe Valea Prahovei."

"Uciderea lui Iorga a oferit dușmanilor noștri o armă de mare eficacitate, cu care au tras în Mișcare și pe care n-au mai lăsat-o din mâini nici până astăzi."

("Era libertății", vol. II, pg. 77 și 82)

N. RED.: Sima, în calitate de comandant legionar, a depus și el legământul de mai sus în fața Căpitanului, jurând să apere Mișcarea de tot ceea ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală.

În timp ce Sima era șeful Mișcării și al doilea om în stat, a fost asasinat Iorga de către legionari, iar "uciderea lui Iorga a oferit dușmanilor Mișcării o armă de mare eficacitate cu care au tras în Mișcare" (după cum declară însuși Sima).

Deci compromiterea Mișcării în ochii opiniei publice și ai posterității se datorează faptului că șeful de atunci al Mișcării i-a ocrotit pe asasini, mergând până la a face înțelesuri și compromisuri cu însuși gen. Antonescu, în loc să le aplice principiul legionar care impune asumarea răspunderii, aruncând astfel vina individuală a criminalilor asupra întregii Mișcări!

Cu alte cuvinte, Sima nu numai că și-a călcat jurământul de a apăra Mișcarea, dar a dus-o pe căi de compromisuri (inutile, de altfel, chiar pentru asasini, aceștia fiind condamnați de Justiție un an mai târziu)...

CURAJUL

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Cum trebuie să fie și să se poarte un șef"

"Trebuie să fie curajos și hotărât în ceasuri de primejdie."

("Cărticica șefului de cuib", pg. 34)

HORIA SIMA

"Unde mă aflam eu în timpul acesta? Nici pe baricade în mijlocul camarazilor și nici în vreun centru legionar de comandă al Capitalei. (...) Umblam singur din loc în loc, din casă în casă, căutându-mi adăpost pe unde puteam." ("Era libertății", vol. II, pg. 128)

N. RED.: În momentele cruciale pentru Mișcare (20 - 23 ian. 1941), "șeful" Sima își căuta adăpost pe unde putea, încălcând flagrant înseși principiile de organizare a Mișcării, în timp ce legionarii, pe baricade, se descurcau după cum îi tăia capul.

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Colonelul Zăvoianu a venit astăzi foarte îngrijorat. I-a spus camaradului Furdui că guvernul n-a renunțat încă la ideea suprimării mele. Că, dacă m-ar prinde, m-ar omorî. Că poate ar fi mai bine dacă aș pleca în străinătate."

Eu înclin să cred altă părere: este mult mai bine pentru Mișcare să mor în țară decât să trăiesc în străinătate."

("File de jurnal", marți 20 febr. 1934)

N. RED.: O comparație care spune totul: Căpitanul prefera să înfrunte moartea în țară decât să se refugieze în străinătate, iar uzurpatorul său, fără a mai putea să respire, de frică, a părăsit țara ghemuit în portbagajul unei mașini, asemeni unui colet!

Păi doar pentru acest lucru un simplu șef de cuib ar fi pierdut comanda, oamenii săi refuzând să mai urmeze asemenea laș caraghios căruia îi plăcea să comande numai de la distanța necesară pentru salvarea pielii proprii...

RĂSPUNDEREA

CORNELIU ZELEA CODREANU

"Niciodată să nu faci o faptă de care ți-ar fi rușine a doua zi, iar când ai făcut ceva, asumă-ți răspunderea întreagă."

("Cărticica șefului de cuib", pg. 75)

HORIA SIMA

"Răsturnarea noastră de la putere nu avea altă semnificație pentru Profesorul Codreanu decât că se confirmase punctul lui de vedere: eram un uzurpator al destinului Legiunii și acțiunea mea nu putea duce decât la tragedia ce s-a abătut asupra țării."

"Profesorul ar fi trebuit să lase chestiunea mea de-o parte, să uite trecutul și să se ocupe de trupul însângerat al Mișcării."

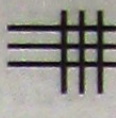
("Prizonieri ai Puterilor Axei", pg. 74 - 75)

N. RED.: Evident că răsturnarea rapidă și rușinoasă de la putere a Mișcării se datorează modului de conducere al noului șef! Halal cinism la Sima: nu se consideră vinovat de dezastrele abătute asupra Mișcării în timpul cât a condus-o el; pentru incapacitatea lui de a conduce, oare altcineva să fie de vină?! De "trupul însângerat al Mișcării" trebuia să se ocupe altcineva, nu cel care o condusese la dezastru?! De ce "ar fi trebuit" ca tatăl Căpitanului "să lase chestiunea de-o parte" și "să uite trecutul"? Adică să uite că Sima contribuise din plin la asasinarea Căpitanului și a sute de fruntași legionari pentru a se instala la conducerea Mișcării (pe care o distrusese definitiv în doar patru luni)?! (Vorba comandantului legionar Const. Papanace: scuzele și explicațiile lui Sima sunt bune pentru întârziată mintal...)

Conform "Cărticelei șefului de cuib" orice legionar are obligația de a-și asuma întreaga răspundere a faptelor... Iată alt punct al doctrinei legionare (al cătelea, oare?! pe care Sima îl nesocotește, încercând, pe deasupra (culmea nerușinării) să pozeze în victimă!

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Kremlinul încă nu pricepe că va avea mare nevoie de România. Nu numai pentru relația contra firii cu Ucraina...

Putin, la taină cu Berlusconi

Vladimir Putin nu mai are pe cine omori. Cecenii parcă nu mai suflă, dar țara mai are unele motive de îngrijorare. Chiar dacă afacerile îi merg strună, Rusia se confruntă cu importante probleme interne și, de aceea, nu poate redeveni lider absolut în spațiul ex-sovietic prea curând. La recenta reuniune a Comunității Statelor Independente de la Kazan, capitala Tatarstanului, ucraineanul Viktor Iușcenko și georgianul Mihail Saakașvili i-au cerut să clarifice diferențele de frontieră cu noile state naționale, desprinse din fostul imperiu sovietic. Tătarii tocmai sărbătoreau o mie de ani de la fondarea orașului Kazan și i-au dat lui Putin un cadou cu tâlc: un cazan din fontă, de mare presiune, numai bun de pus pe foc.

După acest nou prohod al CSI de la Kazan, Vladimir Putin l-a primit la Soci pe premierul italian Silvio Berlusconi. Un vechi prieten, cu mari interese economice în Rusia.

Au discutat despre reforma iminentă a Consiliului de Securitate al ONU, prin primirea celor patru aspirante: Japonia, Germania, India și Brazilia. Putin sprijină Germania, dar nu și Italia, cum ar vrea prietenul Berlusconi. Roma deține locul șase în lume printre țările care contribuie financiar la stabilizarea păcii și are 40.000 de militari pe toate fronturile ONU. De aceea, Berlusconi pretinde un loc în Consiliul de Securitate.

Până la urmă însă, prietenia are miros de petrol. Relațiile economice dintre Germania și Rusia devin tot mai puternice și Berlusconi a arătat că înțelege această rațiune a Kremlinului. Putin i-a cerut lui Berlusconi să permită gigantului Gazprom să investească mai mult în Italia fiindcă Rusia vrea să-și extindă exporturile pe piața liberă a Uniunii Europene. Președintele rus a precizat că firmele italiene pot investi în Rusia alături de companiile germane E.ON Ruhrgas

și BASF Wintershall. De altfel, trustul italian ENI este cel mai mare beneficiar pentru Gazprom, primul producător de gaze din lume.

De la Marea Neagră la Marea Baltică

În paralel, Putin mai aruncă o șea peste Uniunea Europeană. Pe 8 sept. 2005, țarul Vladimir Vladimirovici și cancelarul Gerhard Schroeder au semnat un acord pentru construirea unei conducte ce va transporta gazul metan rusesc până în inima Europei Occidentale. Proiectul costă 5 miliarde de dolari și are o semnificație politică gravă. Rusia devine principalul furnizor de energie al Germaniei, chiar dacă Uniunea Europeană ceruse încă din 2000 ca fiecare țară să-și construiască alternative la sursele de energie din Rusia. Conducta va avea 1200 km lungime. Pornește de la Sankt Petersburg, trece pe fundul Mării Baltice și ajunge pe coasta de nord a Germaniei. Va începe să funcționeze în 2010 și va avea o capacitate de 27 miliarde m³/an. Vecinii Germaniei se arată foarte nemulțumiți fiindcă pierd banii din taxele de traversare a teritoriului lor.

Premierul polonez Marek Belka a calificat acordul drept o demonstrație de forță din partea Moscovei. Ei, și?

Lampă, lampă, iar n-ai gaz! Ce va deveni Uniunea Europeană când va ajunge la cheremul Rusiei? Iar Rusia știe că timpul lucrează numai pentru ea.

Viorel Patrichi

CEI "ȘAPTE ANI DE ACASĂ" (continuare din pag. 3)

Și să nu uit: în interviul acordat și publicat în presă, „Bestia neagră” iar „și-a umflat mușchii” tatuați: „într-o noapte am avut 24 de femei.”

Și Mișcarea Legionară a fost implicată în conflictul între generații. Spațiul nu-mi permite să fac o expunere mai largă, dar se știe că între A. C. Cuza și Corneliu Zelea Codreanu, după o lungă perioadă de timp s-a ajuns la o situație conflictuală, primul fiind acuzat, pe bună dreptate, de pasivitate pe fond zgomotos și lipsă de maturitate politică. S-a produs astfel ruptura definitivă dintre „cuziști” și „codreniști”, ceea ce a dus la 24 iunie 1927 la înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail. Marea majoritate a celor ce l-au înconjurat pe Căpitan au fost tineri, sătui peste cap de politicianismul demagogic de după război, de concurența dintre partidele tradiționale, gălăgioasă și lipsită de perspective pentru mase.

Conflict între generații putem spune și în legătură cu „Manifestul Crinului Alb” apărut în revista „Gândirea” (despre imputările curajoase pe care le-a adus tânărul Mircea Eliade marelui savant Nicolae Iorga).

Dar Căpitanul nu s-a „rupt” de bătrâni, așa cum s-ar crede. A apelat la cele mai naționaliste personalități intelectuale, profesori, avocați, cadre militare superioare, ingineri, oameni mai mult decât maturi, cu care a înființat **Senatul Legionar**, organ cu rol consultativ pentru bunul mers al Legiunii.

Noi mergem pe linia trasată de Căpitan: s-a reînființat, de către ultimul comandant legionar rămas în viață, dr. Ionel Zeană, **Senatul Legionar**, cu puținele grade legionare din vremea Căpitanului și cu membri marcanți atât din țară, cât și din străinătate. Din rândurile Mișcării fac tineri elevi și studenți, harnici și disciplinați, remarcându-se în special cuibul „Vestitori”, care sunt oameni de primă linie, vorbesc puțin dar fac multe, pun suflet și inițiativă în orice acțiune, nu refuză nimic, iar câțiva și-au făcut cunoscute numele prin articole semnate în revistă.

Dintre multele zicale românești, acum, în încheiere, îmi vine cea care se referă la educația tânărului, la cei „șapte ani de-acasă”. Erai catalogat, dacă erai cuminte și respectuos, că îi ai, și invers. Proverbul se folosește astăzi din ce în ce mai puțin în vorbirea curentă, agresivitatea juvenilă câștigând teren, tinzând să facă parte din modul nostru de a fi. Nu ar fi exclus ca nu peste mulți ani o tânără să se adreseze mirată mamei sale: „Știi, baba de la etaj m-a apostrofat zicându-mi că nu am cei șapte ani de-acasă: s-a sclerosat rău de tot, eu am 14 ani!” ...

Hronic Legionar - Septembrie

1899 - nașterea lui Corneliu Zelea Codreanu la Iași (13 sept.)

1917 - Corneliu Zelea Codreanu, elev de 18 ani, se duce benevol pe front, alături de tatăl său, prof. Ion Zelea Codreanu

1923 - congresul LANC organizat de Corneliu Zelea Codreanu în calitate de șef al tineretului (17 sept.)

- Corneliu Zelea Codreanu se prezintă în audiență la primul ministru, Ionel Brătianu, în fruntea unei delegații de țărani pentru rezolvarea gravelor probleme ale bucovinenilor stăpâniți de străini (17 sept.)

1924 - Ion Moța este achitat în procesul Vernichescu (27 sept.)

1925 - punerea pietrei de temelie a Căminului Cultural Creștin de la Râpa Galbenă (Iași) (13 sept.)

1934 - ia sfârșit prima campanie legionară de lucru de pe muntele Rarău, unde legionarii au construit o casă de odihnă pentru legionarii bolnavi și săraci (1 sept.)

- descoperirea complotului lui Stelescu împotriva Căpitanului (5 sept.)

- judecarea lui Stelescu de către un Consiliu de Onoare Legionar prezidat de gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul; Stelescu, fiind vinovat de trădare și încercare de asasinare a Căpitanului, este eliminat din Mișcare, dar Căpitanul i-a acordat dreptul de reîncadrare în Mișcare, cu condiția să se corecteze (25 sept.)

1935 - finalizarea taberei legionare de muncă de la Buga, jud. Lăpușna (Basarabia), în care legionarii au construit o mănăstire (16 sept.)

- înființarea taberei care a construit șase diguri care să împiedice revărsarea Oltului peste mănăstirea Mamu din Vâlcea (16 sept.)

- apariția cărții „Rânduri către generația noastră” de Ion Banea (18 sept.)

1936 - tabăra legionară de pe muntele Susai, pentru ridicarea unui mausoleu în cinstea ostașilor români căzuți pentru întregirea României în timpul primului război mondial; din ordinul autorităților, jandarmii au atacat și închis tabăra, profanând osemintele (5 sept.)

1937 - înființarea comerțului legionar de către Căpitan sub comanda ec. cdt. legionar Petre Țocu (13 sept.)

- bătălia fierului vechi (15 sept.)

- sărbătorirea terminării muncii legionarilor la construcția Casei Verzi din Bucureștii Noi și sfințirea ei; totodată, a avut loc o expoziție a presei legionare (25 sept.)

1938 - deschiderea (de către autorități) a lagărului pentru legionari de la Vaslui (8 sept.)

1939 - împușcarea lui Armand Călinescu de echipa Miti Dumitrescu (21 sept.)

- masacrarea elitei legionare de către autorități, fără judecată: 254 legionari din lagăre, spitale și câte trei din fiecare județ au fost împușcați, iar trupurile neînsuflețite au fost expuse pe stradă (noaptea de 21/22 sept.)

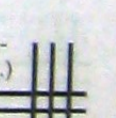
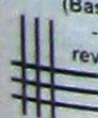
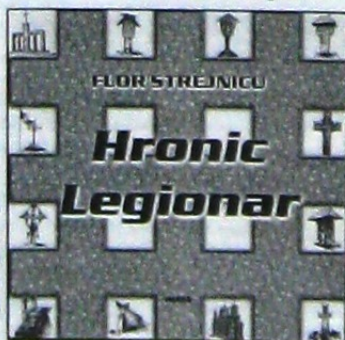
1940 - încercarea de revoluție legionară la Constanța și Brașov (3 sept.)

- reînhumarea la Predeal a elitei legionare masacrate de

autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939 (11 sept.)

- proclamarea statului „național-legionar” (14 sept.)

- înființarea, de către Ilie Gârneață, a „Ajutorului Legionar” pentru ajutoarea săracilor și a refugiaților din provinciile românești pierdute (26 sept.)

este **Podul cu lanțuri**, construit în 1840 de către inginerul englez Clark, având o lungime de 380 m și 15,7 lățime. Și el a fost distrus în ian. 1945 și reconstruit în 1949.

Statuia Sf. Gellert este o emblemă a Budapestei; „muntele” Gellert, înalt de 135 m, datorită așezării sale, are o înfățișare monumentală. **Episcopul orașului, Gellert**, a fost aruncat de turci în Dunăre, chiar de pe locul ocupat astăzi de statuia realizată de artistul Iancovich Bela în 1903. Tot aici a fost ridicat, între 1911-1919, Hotelul „Gellert”, unul din cele mai cunoscute în Europa prin eleganța lui, precum și băile termale ale căror ape au temperaturi de cca. 270-280 grade Celsius.

Castelul Vaydahunyad din parcul central al orașului este alcătuit din 21 de clădiri, închipuite, oarecum, ca o istorie a stilurilor din arhitectură, începând cu epoca romană, trecând prin gotic, renaștere și terminând cu barocul. În fața monumentului se află statuia lui **Anonimus**, vestitul secretar al regelui **Bela al IV-lea**.

Turnul Pescarilor este o construcție de dată relativ recentă (1901-1902), arhitectul Schulek Frygyes imprimându-i o autenticitate atmosferică de monument istoric.

Cele mai frecventate băi din oraș sunt **băile Szechenyi**, ridicate între 1909-1913 și completate cu aripi noi în 1926. Apele termale de aici au fost descoperite

în 1878, ceea ce a dus la construirea de băi de aburi cu instalațiile necesare pentru băi de cadă (atât carbogazoase, cât și sărate). Dar sunt aici amenajate și ștranduri publice cu bazine mari, descoperite, pentru înot.

În **Piața Eroilor** se află **Monumentul Milenar**, ridicat cu ocazia aniversării a 1000 de ani de existență a Ungariei. Monumentul are în centru un soclu înalt pe care se află figura geniului înaripat, iar la baza statuii lui, **Arpad** și cei șapte descălecători. În jurul monumentului central, în semicerc, sunt alezate între coloane statuile celor mai de seamă personalități din istoria poporului maghiar, statui realizate de cei mai mari sculptori.

O altă statuie este cea a **Trinității** - realizată în 1691 de sculptorii italieni Ceresola Venerio și Bernardo Feretti.

Insula Margareta este unul dintre cele mai vizitate locuri din Budapesta; are supraf. de 90 ha și reprezintă o fâșie de pământ lungă de 2,5 km. Aici pot fi vizitate numeroase monumente și lacuri de agrement, bazine de înot acoperite și deschise.

O clădire-monument de arhitectură este restaurantul „Casino” - dar și alte numeroase restaurante și cofetării care împânzesc insula de la un capăt la altul precum și hotelul insulei cu o capacitate de 3000 de locuitori!

Dintre monumentele cu patină istorică merită a fi menționată **Biserica Sf. Mihail** din sec. al XII-lea, în stil roman, având în turnul ei cel mai vechi clopot din Ungaria (din sec. al XV-lea).

Ca o paranteză, menționez ceva de domeniul ineditului: vecinii noștri au găsit un loc original de a atrage turiștii străini, înființând un parc în care au fost amplasate toate statuile din bronz și fontă ale personalităților comuniste sovietice și autohtone. Nu le-au topit. Succesul a fost peste așteptări: zilnic, mii de turiști din toată lumea vizitează parcul, amuzându-se și făcând fotografii. Mai mult: aici se găsesc și câteva magazine care vând cele mai variate embleme comuniste: afișe din perioada când lupta de clasă era necruțătoare, redată sugestiv prin pumnul vânos al muncitorului dat în capul capitalistului de acesta vede... stele

verzi (nu roșii!), insigne cu secera și ciocanul, statuete mici (tip „Oscar”) ale lui Lenin și Stalin; se pot cumpăra și „rubăști” (cămășile armatei sovietice), chipiuri cu nelipsita stea pe frunte, casete muzicale cu marșuri ale armatei „eliberatoare” etc. Cele mai multe fotografii le fac turiștii în fața unui individ mărunț și chel, cu glas pițigăiat, sosia lui Lenin, care se adresează turiștilor cu „daraghie tavariscii!”

Ungurii își permit să facă acest lucru pentru că s-au distanțat de comunism total, pe când românii au dărâmat statuile dar au păstrat comunismul (sub forma neocomunismului).

La circa 2 ore de Budapesta se află **Lacul Balaton**, cel mai mare din Europa Centrală, prin suprafața sa de 600 kmp. Adâncimea medie a lacului nu depășește 3 metri, ceea ce permite razelor solare să pătrundă până aproape de fundul lui, uneori temperatura apei depășind 26 grade Celsius. Jocul de culori al suprafeței lacului este de o rară frumusețe. La Balaton sosesc anual circa două milioane de oaspeți, printre care un număr mare de străini. Pe toate malurile lui s-au construit câteva mici stațiuni, cu hoteluri și vile, cea mai mare fiind Sofok.

Nu am vizitat alte orașe din Ungaria, deși pliantele turistice te invitau să te plimbi prin Debrecen, Szolnok, Bekescaba, Seged, Pecs sau Mohacs, orașe în general vechi, cu fel de fel de atracții.

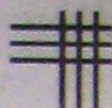

Piața centrală - Szentendre

Hotel modern la Siofolk (de remarcat că are cruce!)

Închei vorbind în câteva cuvinte despre arta culinară maghiară, faimoasă în toată Europa: în toate unitățile de alimentație publică cărora le-am trecut pragul am rămas impresionat de gama largă de preparate, porțiile „pantagruelice”, gustul rafinat al mâncărurilor care presupune, firește, multă manoperă și rețete originale; eu, unul, am degustat **gulaș** (mâncarea națională), o supă de ardei dulce, **refes** (ștrudel), o plăcintă umplută cu stafide, mere, vișine sau cireșe, dar și cu varză, coaptă la cuptor, și altele. Vinurile ungurești sunt și ele renumite, în special cele din regiunea Tokai, cele mai multe albe și demiseci, pivnițele fiind săpate în foarte multe locuri, în interiorul dealurilor.

Cu ocazia acestei aniversări mulțumim excelentului profesionist **VIOREL PATRICHI**, colaborator constant al revistei, care, prin verticalitatea și discernământul său, constituie un exemplu demn de urmat.

Totodată, ținem să mulțumim camarazilor: ing. **AUREL IONESCU** (trecut deja în veșnicie); **MARIA** și **CARAMFIL SPÂNACHI**, dr. **ALEXANDRU NIȚULESCU** - din Germania, dr. **GHEORGHE NIȚULESCU** și ing. **AUREL MORARU** - din București, pentru ajutorul financiar.

CUPRINSUL REVISTEI ÎN CEL DE-AL DOILEA AN DE APARIȚIE (sept. 2004 - aug. 2005):

Editoriale

Bilanț

legionar 2004; Exercițiu de disciplină legionară; Convorbire imaginară cu Căpitanul; Un tribunal nevăzut; Schimbarea domnilor, bucuria nebunilor!; O diversiune mai mare decât Trăianul; Flux și reflux; Un loz totdeauna câștigător; S-a întâlnit chiorul cu surdul; Cine pe cine păcălește?; O condamnare firească și obligatorie; Lupii la drumul mare

Ideologie Manual de Istorie cls. a XI-a; Elita în Mișcarea Legionară; O dată pentru totdeauna; Seara de poezie legionară; Cuceriri, organizații; Cu avânt în noul an!; Mișcarea, faultată dur din spate; În haine noi; Psihoza colectivă; O torță nestinsă; Tur de orizont; O oază de credință; Drumul neamului; Gândindu-mă la tine, națiune; Cultul muncii la legionari; Cultura cartofului în țepele din Piața Palatului

Atitudini Fabrica de intelectuali; Votul și pișcotul; Singur în fața cetii; Despre monarhie; "Căpitanul trebuie sanctificat"; Au venit la noi în țară...; Un autor hahaleră; "Actorul și sălbaticii"; Apel pentru procesul împotriva comunismului; Comentarii la două scrisori din Canada și Elveția; Comunicate

Actualitate Tratatul cu Ucraina; Democrația lui Ilici; Circ... fără pâine; Botezul Domnului; Mihail Eminescu, un mare naționalist; Algoritm politic "second hand"; Scrisoare către Senatul și Congresul SUA; "Centura" politicii - "Paradoxul" Voronin și "puciul păpușoiului"; Spre o nouă

laltă?; Președintele Mării Negre; "Centura" politicii - Diverse; Vedere de pe "centura" politicii; De la Ilie la Genghis Han; Lege pentru Transnistria

Interviu Secretele Basarabiei; Destinderea dintre legionari și regimul carlist

Reportaj Cel mai vârstnic legionar din lume; Predeal - 21 sept. 2004; Tâncăbești 2004 - Prezent!

Istorie Naționalismul finlandez; Teroarea horthystă; Prima Constituție a României; Întregirea României; Cum a fost cedat Cadrilaterul

Carte legionar celebr Gheorghe Istrate - "Frăția de Cruce"; Vasile Marin - "Crez de generație"; Ion Moța - "Cranii de lemn"; Ion Banea - "Rânduri către generația noastră"; Alecu Cantacuzino - Selecțiuni din articole; Ilie Imbrescu - "Biserica și Mișcarea Legionară"

Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez (serial); Un terorist pipemicit, "Strălucita" acțiune de la 3 sept. 1940, Înființarea statului "național-legionar", Realizări și particularități ale regimului

simist, Alte (trei) "realizări" ale regimului simist, Semnele furtunii, Desfășurarea evenimentelor din 21-23 ian. 1941, Aventuri simiste, Găina și mărgeaua, Drumul spre șefia Legiunii, Pașii profetului și topăiala piticului

Fig-rag pe mapamond Portugalia; Egipt; Sicilia; Maroc; Israel; Litoralul bulgăresc; Austria; Elveția; Sankt Petersburg

Mari srb tori creștine Ziua Crucii; Sf. Arhangheli Mihail și Gavril; Sf. Apostol Andrei; Nașterea Domnului; Duminica Floriilor; Sfintele sărbători ale Paștelui

In memoriam Masacrul elitei legionare ("Ce a provocat masacrul"); Andrei Ciurunga; Nicolae Coterbic; Nae Tudorică; Asasinarea Căpitanului; Radu Demetrescu - vulturul nostru; Valeriu Gafencu; Dumitru Banea; Dumitru Popa; Aurel Ionescu

Centenar Vasile Marin, Constantin Papanace; Radu Gyr; Ion Banea; Horia Zelea Codreanu

Semicentenar legionar Eliminarea lui H. Sima din Mișcare

Aniversări: nașterea Căpitanului ("Căpitanul în memoria contemporanilor"); un an de la apariția revistei ("Păreri despre revista noastră"); cel mai vârstnic cuib; aniversarea Legiunii ("Cartea legionară în lume")

Diverse Blocnotes; Justiția; Pagini cenzurate; Pe urmele lui Șt. Baci la Honolulu; Soroca - D. Iov; Un cotcodac din Argentina; Mânia - un rău sfetnic; Invitație la lectură legionară; Moartea gen. Avramescu; Un scriitor de talent: Nelu Mânzatu; Versuri

Correspondență de la cititori - din Chicago, Craiova, Galați, Suceava, Bârlad, Ploiești, București: Seară culturală; Anularea identității; Un țaran poet; Cei fără morminte; Scrisoare către ministrul Culturii; Educație și credință; Versuri; Bolnavul; Plânsul crocodilului politic; Suprerealism capitalist pe o mlaștină socialistă; Pericolul sectelor (serial); Baptismul, Martorii lui Iehova, Evangheliștii, Penticostalii

Document Mărturia șefului Corpului Muncitoresc Legionar; Presă legionară și pro-legionară interbelică

Pagini de vacanță Străzile copilăriei mele; Repere spaniole; Crăciun legionar în lagăr; O vară de demult

Concurs, Cronica legionară, Poșta Redacției

Ea și până acum, cu Dumnezeu înainte!

Biserica Romano-Catolică a apărut în anul 1054, când a avut loc **Marea Schismă** între Biserica de la Răsărit și cea de la Apus.

Scindarea a avut numeroase cauze teologice și neteologice, însă au primat cele teologice.

Papa, în Apusul Europei, după căderea Imperiului Roman de Apus, devine cel mai puternic om. Începând cu 745-755, el devine șef de stat.

Regele francilor, Pepin cel Scurt, care fusese chemat de papă în ajutorul său, îi dăruiește acestuia din urmă teritoriul cucerit de la <longobarzi> în Italia centrală, sub denumirea "Patrimonium Sancti Petri".

Creându-și un stat terestru, papa se emancipează de sub puterea politică a Bizanțului, ba mai mult, îl face concurență în calitatea sa de șef al unui stat numit "Repubblica Romanorum".

Pentru justificarea și susținerea creării unui stat terestru, papii s-au bazat pe două documente neautentice:

1. **Donatio Constantini** - prin care pretindeau că împăratul Constantin cel Mare ar fi donat papii Silvestru I Italia și cetățile ei, drept recompensă pentru că l-ar fi vindecat de lepră prin baia botezului.

Falsitatea actului a fost dovedită în secolul al XV-lea de către canonicul Laurentiu Valla din Florența, deoarece se știe după istoricul Giseblu de Cezareea, că împăratul Constantin cel Mare s-a botezat pe patul de moarte, cu câteva zile înainte de moartea sa, survenită la 22 mai 337, lângă Nicomidia.

2. **Decretaliile pseudo-isidoriene** - o colecție de canoane și decrete, în parte autentice, în parte falsificate și în parte imaginare, atribuite pe nedrept lui Isidor de Sevilla (+636). Aceste decretali au folosit papii și pentru susținerea supremației papale.

La data de 16 iulie 1054 are loc scindarea dintre Apus și Răsărit: cardinalul Humbert, un om mândru, a depus un act de excomunicare pe Sfânta Masă din Biserica Sfânta Sofia, acuzându-i pe greci că ar fi scos (I) din Crez învățătura că "Duhul Sfânt purcede și din Fiul" (*Filioque*) - când oricine știe că Sfânta Scriptură (Ioan 15,26), Sfinții Părinți și Sinoadele ecumenice (I și II) vorbesc lămurit numai de purcederea dintr-un singur izvor: din Dumnezeu Tatăl a Sfântului Duh și nu din două izvoare, și de la Tatăl, și de la Fiul.

Dar dincolo de diferențele dogmatice, rituale și disciplinare canonice, dincolo de răceala sufletească, dincolo de politica și de slăbiciunile omenești, adevăratul motiv al dezbinării de la 16 iulie 1054 îl constituie concepția ecleziologică greșită a catolicilor despre primatul papal, prin care episcopul de la Roma se situează deasupra tuturor episcopilor și credincioșilor, această idee fiind susținută cu tărie în continuare de către papă.

Biserica Catolică are următoarele puncte doctrinare total diferite de ortodoxism:

a) **FILIOQUE** - cel mai important - *Duhul Sfânt purcede și din Fiul, nu numai din Tatăl*

b) **PURGATORIUL** - între Rai și Iad ar fi un loc curățitor numit "purgatoriu", în care merg sufletele celor ce nu și-au ispășit pe pământ anumite păcate, și apoi se duc în Rai. *Dar în Sfânta Scriptură nu se scrie nicăieri despre purgatoriu. Și nici în Sfânta Tradiție.*

c) **SUPREMAȚIA PAPALĂ** - papa se consideră capul suprem al Bisericii creștine, mai mare peste toți oamenii. *Dar în Biblie stă scris că Hristos este capul Bisericii (Efeseni 5:23, 1:22).*

d) **INFALIBILITATEA PAPALĂ** - Conciliul Vatican I, în 1870, recunoaște că papa nu poate greși ca om în materie de credință, când predică, făcându-l egal cu Dumnezeu. (?)

Această dogmă nouă a fost combătută cu multă îndârjire de unii teologi mari catolici ca: Friedrich, Dollinger, Hefele și alții, chiar în Sinodul de la Vatican și

imediat după aceea, o parte din catolici s-au rupt de Roma, grupându-se sub numele de "vechii catolici".

e) **AZIMILE** - ei săvârșesc Sfânta Euharistie cu azimă, ca evreii.

f) **IMACULATA CONCEPȚIE** - ei spun că Maica Domnului este născută de la Duhul Sfânt, fără păcat strămoșesc.

g) **TRANS-SUBSTANȚIEREA** - la sfințirea Sfințelor Daruri catolici nu fac rugăciune de invocare a Sfântului Duh. Nu au rugăciune de pogorâre a Sfântului Duh peste Daruri.

h) **CELIBATUL PREOȚILOR** - preoții catolici nu se căsătoresc - aceasta împotriva hotărârii Sinoadelor ecumenice ce au hotărât ca preoții de mir să aibă familie.

Iar <hirotoniile> lor nu se fac prin punerea mâinilor, așa cum au lăsat Sfinții

Apostoli - ci prin ungere - ca în Lumea Veche.

i) **INDULGENȚELE PAPALE** - ei spun că prin cumpărarea unor bilete date de papă, se iartă păcatele. El afirmă că Sfinții lor au prea multe fapte bune, n-au ce face cu ele, le dau papii, iar el vinde aceste merite prisositoare spre iertarea păcatelor. (?)

j) **MIRUNGHERIA** - catolicii miruiesc copiii la 7-8 ani după botez și numai arhierii au acest drept.

Ca și cult, ea a introdus multe inovații care o depărtază mult de primele veacuri: lipsa proscamidiei de la "missa" romană, statule, muzica instrumentală, adorarea inimii Domnului nostru Iisus Hristos, limba latină ca limbă de cult ș.a.m.d.

Datorită acestor abateri dogmatice, canonice, liturgice și tradiționale, noi ortodocșii îi numim pe catolici schismatici și nu putem să ne unim cu ei atâtea vreme cât propovăduiesc aceste erezii.

"Dacă un catolic trece la ortodocși, nu l se poate face botezul. În cadrul unei slujbe speciale, el mărturisește în fața preotului, în biserică, lepădarea de erezii și de greșelile catolice și faptul că acceptă mărturisirea de credință ortodoxă. Apoi e miruit cu Sfântul și Marele Mir și i se citește dezlegarea rânduită". (Arhimandrit Ilie Cleopa - "Călăuză în credința ortodoxă", Ep. Romanului, 1999, pg. 127-128)

"De ce Ortodoxia nu are un papă al ei?"

Sigur că are! Ortodoxia are un papă al ei, cel mai vechi dintre papii și patriarhii lumii. Îl are de la facerea lumii, îl are de la începutul vremurilor. Acesta este adevăratul papă, recunoscut de toți apostolii Lui Hristos. Duhul Înțelegerii, Duhul Luminii, Duhul Cugetării, Duhul Mângăietor și Puterea lui Dumnezeu - El este adevăratul papă al Bisericii Lui Hristos, din veac și până în veac, neschimbat, neclintit, neîndoieșnic, nepărtinitor, neavând înaintaș și nici urmaș [...]. E limpede că apostolii recunoșteau înălțimea Duhului Sfânt (Fapte 15,28), înainte de asta și înainte de orice. Și pe toate le stăpânește - nu prin forță, ca dictatorii pământești, ci ca un Părinte al Înțelegerii și al dragostei. El este Părintele nostru, cu Botezul cărui suntem botezați.

Știți doar că în limba greacă "papă" înseamnă părinte.

Prin urmare, în sens moral istoric și primar, Duhul Sfânt este Părintele nostru, Papă al nostru.

Oare Biserica Ortodoxă mai are nevoie de vreun părinte sau papă?

Oare nu pe cel ce își tocmesc papi pământești îl preîntâmpina însuși Domnul Iisus Hristos? Cu 19 secole în urma El ne-a lăsat poruncă: <<și Tatăl al vostru să nu numești pe pământ, că Tatăl vostru unul este Cel din Ceruri>> (Matei 13,9)." (preot Iustin Popovici - "Credința ortodoxă și viața în Hristos")

Bibliografie: "Călăuză în credința ortodoxă" - Arhimandrit Ilie Cleopa, Ep. Romanului, 2003; "Credința ortodoxă și viața în Hristos" - Părintele Iustin Popovici, Ed. Bunavestire, Galați, 2003.

Emanuel Ștefan, Craiova

SEMNALE

Printre scrisorile primite în ultimul timp la sediul nostru, câteva ne-au atras atenția în mod deosebit, fapt care ne-a determinat să le prezentăm conținutul în rândurile de față:

Prima ne-a venit de la Brăila de la doamna Liana Nedelcu Stan. Într-o scrisoare amplă, domnia sa ne informează despre un eveniment care s-a desfășurat în iulie 2005 în com. Isverna din jud. Mehedinți unde, prin grija Asociației Foștilor Deținuți Politici, s-a ridicat o trolță în amintirea a trei tineri mehedinenți, împușcați în zona la 31 martie 1949. Tinerii plecați în Munții Banatului să lupte împotriva comunizării țării, și-au sacrificat tinerețea, căzând sub gloanțele celor ce îi urmăreau. Aceștia au fost: Eugen Bocârnea, student în anul III la Facultatea de Medicină din București, fratele său, Ion Bocârnea, de 18 ani, elev în clasa a VIII-a la liceul "Traian" din Turnu Severin și Gheorghe Eftimiu, coleg de liceu cu ultimul.

După 56 de ani de la dramaticul eveniment locuitorii județului Mehedinți au reușit să ridice o frumoasă cruce de marmură albă, amplasată în curtea bisericii din Isverna, alături de monumentul ridicat în memoria

ostașilor din comună morți în cele două războaie mondiale.

Spre cinstea autorităților locale, comemorarea s-a bucurat de o organizare excepțională la care a participat chiar și Sfinția Sa Nicodim, Episcop al Mehedințiului, înconjurat de un sobor de 12 preoți.

În afara locuitorilor satului, au mai fost prezenți la tristul eveniment și câteva sute de săteni, veniți special din comunele învecinate.

După slujbă a vorbit Sfinția Sa Episcopul, a făcut prezentarea celor trei tineri și a motivului pentru care au fost uciși. Au mai vorbit: primarul comunei, președintele AFDRP Mehedinți, doi dintre localnici, contemporani al evenimentului și, la sfârșit, doamna Viorica, prietenă și colegă cu cei trei uciși. Din păcate, deși pregătise un amplu material, a fost atenționată să nu-l citească deoarece era vorba despre **Frăția de Cruce** și deci relese clar că cei trei aparțineau Mișcării Legionare... Iată încă unul din multele aspecte care este deja generalizat: omiterea în mod voit a cuvântului legionar care e prea "tare", înlocuit cu unul din eufemismele "naționalist", "patriot" sau "bun român". Cenzura încă mai dăinuie, frica de a nu deranja la fel; am scris despre acestea în articolul de acum un an (aug. 2004): "Ascunsul

după deget".

Astfel, doamna Viorica a trebuit să se rezume doar la ultimele cuvinte pe care Gheorghe Eftimiu i le-a spus în ajunul plecării în munți: „Dumurile noastre se despart, s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată. Va trece timpul, te vei căsători, aceasta e o datorie civică. Eu am doar o singură mare rugămintă: să-ți crești copil în credința lui Dumnezeu. Eu trebuie să plec, acolo unde mă cheamă datoria. Pe mine mă așteaptă plumbul. Roagă-te lui Dumnezeu pentru mine și frații mei.”

Cea de-a doua scrisoare interesantă aparține tot doamnei Liana Nedelcu Stan din Brăila, comunicându-ne că în localitatea Thonex Geneva din Elveția a fost ridicat un impresionant monument în amintirea fraților crucificați de teroarea comunistă. Monumentul reprezintă un ecran pe care se află o hartă cu gulagul românesc.

Imaginea alăturată reprezintă această hartă, gulagul fiind marcat prin zona înnegrită; sunt marcate numeroase localități, presărate pe cuprinsul întregii țări, în care au fost închiși, torturați și omorâți cei care s-au opus sub diferite forme comunizării României.

Au existat 220 de pușcării pe care PCR, prin organul său de teroare, Securitatea, a arestat circa 2 milioane de români anticomuniști, dintre care au pierit circa 300.000.

De menționat că acest impresionant și grăitor monument se află amplasat în fața unei frumoase biserici maramureșene, ridicate tot de acești admirabili și credincioși români, în amintirea plaiurilor locale pe care vitregia sorții i-a făcut să le părăsească. Cinste celor ce poartă în suflet icoana sfântă a României!

Cea de-a treia scrisoare ne vine de la Biblioteca Academiei Române.

DI. profesor Victor Macarevici a colecționat toate numerele revistei noastre și a avut inițiativa de a dona un set complet (nr. 1 – 24) la Biblioteca Academiei - îi mulțumim frumos domnului Profesor pentru gestul său!

Scrisoarea semnată de Directorul Bibliotecii Academiei, prof. dr. Gavril Strempel, membru de onoare al Academiei Române, și de șeful serviciului "Completarea Colecțiilor", d-na Maria Rafailă, mulțumesc pentru primirea "Cuvântului Legionar".

E. Ghiocel

*** "...ESCU"

În 1989 răbdarea românilor ajunsese la cotele maxime de suportabilitate. Și creatorii noli ordini mondiale ne-au ajutat să-l dăm jos pe ...ESCU, temutul criminal comunist (din păcate nu singurul).

În 1990 multă lume era fericită. Avuseseră loc primele alegeri libere din România postbelică și câștigase ...ESCU, fostul tovarăș de partid al celuilalt ...ESCU, asasinat cu buna lui știință. Noul ...ESCU era "laic"! Singura icoană la care se înclinase toată viața lui era secera cu clocanul Sfânta lui treime era K. Marx, Engels și Lenin!

Apoi, în mai 1992 a candidat iar, și a ieșit tot el ...ESCU!

În 1996 ne-a arătat cât de proști și imbeciliizați ne crede și cât de mult își dorește puterea și a candidat din nou, printr-o simplă inginerie matematico-juridică: "un mandat de 2 ani nu este un mandat". Dar spre imensa bucurie a celor adunați ulterior în piața Universității, nu a mai ieșit el.

De data aceasta a câștigat ...ESCU, și el fost activist P.C.R., dar creștin, bun prieten cu călugărul Daniel. Și el ne-a crezut proști: ori nu a fost un comunist convins, adică a fost un oportunist (și a fost și este creștin), ori nu a fost niciodată creștin și este în continuare comunist (lucru și mai trist). Comunist creștin nu a existat, nu există și nu va exista vreodată, lucru care se poate vedea clar la o minimă analiză doctrinară a celor două cuvinte! Este ca și cum ai spune "african alb", "evreu musulman", "islamist mozaic" sau "piticul sovietic cel înalt". Acest ...ESCU în 4 ani a reușit să dezamăgească populația României, care la alegerile din 2000 i-au dat votul de neîncredere și nu l-a mai ales.

L-a reales pe vechiul ...ESCU, laicul! Acesta a dezamăgit definitiv - pentru a treia și ultima oară. (Ar mai fi candidat el, dar deh, mulți își doresc tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte!)

Au venit alegerile din 2004. Trebuia făcut ceva, trebuia schimbat râul din rădăcină. Și s-a schimbat! În sfârșit a fost ales un președinte cu adevărat "democrat": ...ESCU!

Este bun: îi plânge pe morți (ai altora, nu ai noștri), apoi dansează la Olimp "geamparașă țigănească" și bătută, în timp ce cadavrele umflate de apă ale sinistrăților plutesc pe râurile țării! Aici a "descoperit adevărata față a României". Fața pe care vrea el s-o vadă, România castei lui conducătoare, neaccesibilă însă extrem de multor români.

Dar ce au acești ...ESCU în comun?

Școală de partid făcută conștient, la zi, fără frecvență sau sara, acasă sau în strălătat, crearea de fracțiuni politice proprii, toate aservite Bruxelles-ului și finanțatorilor noli Europe. Căci ce naște din pisică șoareci mănâncă - sau sângele de slugă (înainte a Moscovei, acum a Washington-ului și Bruxelles-ului) apă nu se face - sau, și mai simplu, schimbarea regilor - bucuria nebunilor.

Când românii își vor alege conducători cu credință și dragoste în Dumnezeu și în neamul nostru românesc, nedecolorați, fără ambiții și orgolii strict personale, cu idealuri precise, drepti, muncitori, morali, spirituali, cu tărie de caracter, responsabili, autoritari în apărarea intereselor românești, lipsiți de lașitate, cu mentalitate de învingător (nu de marionete dirijate de păpușarii Uniunii Europene), incapabili de "compromisuri" și "tranzacții sufletești", care să ne reprezinte interesele NOASTRE NAȚIONALE și nu cele INTERNAȚIONALE - ALE ALTORA, când românii vor alege un președinte creștin prin fapte, un președinte Român al românilor, atunci lucrurile vor începe a intra pe un făgaș normal.

Până atunci, jos ...ESCU, sus ...ESCU; ...ESCU este mort, trăiască ...ESCU!

Ionuț Moraru, București

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: "Ce știți despre trădători în Mișcarea Legionară (și care au fost repercursiunile trădării pentru ei și pentru Mișcare)?" a fost dat de Alin Blaru din Galați, 23 de ani, care a câștigat premiul "Amintiri" - Nicolae Arnăutu.

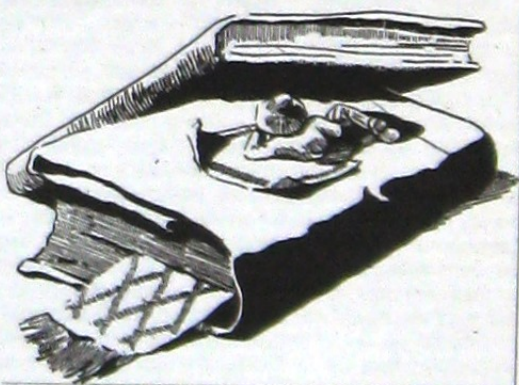
RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Trădător al Mișcării este legionarul care colaborează cu dușmanii Legiunii pentru distrugerea acesteia; pedeapsa pentru el, stabilită de Căpitan, este excluderea din Mișcare.

De-a lungul timpului au existat mai mulți trădători în Mișcare, dar notorii sunt Mihail Stelescu și Horia Sima.

Primul a depus legământul de legionar alături de primii legionari (Căpitanul și ceilalți patru fondatori al Legiunii, alături de Clime, Banea, Cotigă); a înființat Frăția de Cruce din Galați, a devenit comandant legionar și deputat al Gărzii de Fier în Parlamentul țării (Căpitanul cedându-i propriul loc, ca încurajare pentru activitatea ferventă și rodnică); îmbătat de succes, Stelescu a vrut să devină el șeful Legiunii și, cum meritele sale nu erau suficiente în comparație cu cele ale Căpitanului, a încercat în două rânduri să-l asasineze pe acesta; atentatele nu au reușit și Stelescu a fost exclus din Mișcare. Apoi, timp de doi ani Stelescu a dus o campanie publică de calomniere a întregii Legiuni, prin ziarul "Cruciada românismului" (finanțat de guvern, dușman al Mișcării). Mișcarea lui Stelescu a luat sfârșit prin împușcarea sa de către Decemviri.

Trădarea celui de al doilea (intrat în rândurile Mișcării în primul cuib din București, sub conducerea lui Andrei C. Ionescu, de asemenea comandant legionar) se datorează tot dorinței de a lua locul Căpitanului (fără însă a avea calitățile necesare). A fost depistat mult mai greu din cauza gradului mult mai mare de perversitate și, incontestabil, a reușit să facă mult mai mult rău Mișcării: nu a încercat să-l asasineze direct pe Căpitan, ci a colaborat cu Serviciul Secret de Informații, a nesocotit ordinea Căpitanului de liniște și disciplină (organizând atentate și oferind pretextul dorit de autorități de a-l asasina pe Căpitan, sub motivarea "restabilirii ordinii"). Apoi, întrucât se formase deja o elită legionară care nu l-ar fi acceptat pe Sima ca șef, acesta a manevrat din nou "din culise" pentru masacrarea elitei (21/22 sept. 1939), și, păcălind puținele personalități legionare rămase în viață, s-a instalat la conducerea Mișcării pe care, de asemenea, a reușit s-o distrugă în foarte scurt timp (serialul "Sunt simist, dar mă tratez" - din oct. 2004 până în prezent). Sima a fost exclus din Mișcare încă din 1954 (în strălătat, unde se afla, de către Forul Legionar (format din comandanții legionari din vremea Căpitanului).

ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: Care au fost deputații Partidului "Totul Pentru Țară" în alegerile din 1937?
PREMIU: Tot o carte de memorii, scrisă însă de alt comandant legionar: "Amintiri" - Virgil Ionescu.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereți revista: distribuitorii n-o afișează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR. VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V38, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Tudose Popescu - București: Fotografia pe care ne-ați trimis-o să o publicăm nu este reprezentativă (imaginea unui magazin pe a cărui firmă scrie „Alimentară”, unde, în anul '30, funcționa un restaurant legionar, de care își amintește bunicul dvs.). Amplasamentul era la capătul Căii Moșilor și a fost demolat în anul comunismului. Exagerați când afirmați că înființarea comerțului legionar, de bun augur, a dus în mare măsură la desființarea comerțului ambulant practicat de așa ziișii oțeni, cu așa-zisele „prăvălii pe brațe”. Nici vorbă de așa ceva. Întrucât erau foarte puține magazine legionare, acești fel de negustorie („pe brațe”) a dăinuit până în 1948. De exemplu, pentru brânzeturi, păsări vii, fructe și legume, erau oțenii (zigi „precupeți”, din pricină că se tocmneau pentru nimica toată); pentru plăcinte și patiserie erau grecii sau macedonenii, pentru dulciuri (baciavale, saraili, rahat, nugale cu nucă, cu năut sau susan etc.) și băuturi răcoritoare (bragă rece) erau turcii sau bulgarii, pentru mănunișuri (acei, nasturi, șireturi și multe altele) erau evreii.

Maxim Teodorov - Constanța: Apreciez conținutul scrisorii dvs. care oferă informații despre Dubai, oraș în care ați muncit jumătate de an, de aceea reproducem câteva din acestea: Islamul a fost creat de profetul Mahomed născut la Mecca în 570 d. Hr. și mort în 632; noua sa religie a fost promovată prin foc și sânge, prin forță și intimidare. După islamizarea întregii Peninsule Arabice prin lupte sângeroase, aceeași religie se instaurează în Siria, Egipt, Persia și statele învecinate. Odată cu tăgăduirea primului jet de petrol, în 1968, moștele păsătorii au părăsit corturile mizeriei și s-au mutat în palate, în loc de poteci acum sunt autostrăzi cu opt benzi, căminele - corăbiile deșertului - fiind înlocuite cu cele mai scumpe mărci de autoturisme. În Dubai nu este nici o marfă impozitată, iar sistemul investițiilor este foarte bine gândit, fiecare virtual investitor având obligația să-și împartă afacerea cu un partener local! După normele Coranului, un străin nu are dreptul să construiască pe pământul considerat sfânt, ci numai pe niște insule artificiale construite în largul mării, unde s-au construit oca. 20.000 de vile luxose, 400 de hoteluri „de 1001 de nopți”, supermarket-uri, cinematografe, piscine. Aici există 24 de atracții diferite, cea mai spectaculoasă fiind „Bomba cu adrenalină”, pe toboganul de apă atingându-se viteze de 80 km/oră. Este aproape terminată construcția lui „Bury Dubai”, cel mai mare zgârie-nori din lume, înalt de 550 m. Pentru cei 180.000 de băștinași binecuvântați de soartă muncesc 640.000 de muncitori veniți din 120 de țări - printre care și România. Indiferent de nivelul și calitatea muncii prestate, de timpul petrecut în Dubai, nimeni nu poate obține cetățenia! Fiecare tânăr care se căsătorește primește din partea statului 150.000 de dolari, salariul minim fiind de 1000 de dolari/lună. Toți localnicii se îmbracă exact cum se îmbrăceau strămoșii lor, în alb ca zăpada, purtând pe cap „gutra” (pânză în carouri alb cu roșu legată cu un șnur negru). Interesante sublinierile dvs.: „Ce ar fi dacă le-am aplica și României, măcar în parte? Atunci, probabil, termenul de naționalism nu ar mai constitui o noțiune incriminătoare, ca până acum...”

Magda Clorolaniu - Bran: Ne semnalati să citim memoriile principesei Ileana, intitulată „Trăiesc din nou”. Întrucât nutriți simpatie pentru principesă, bunica dvs. fiind angajată la Spitalul „Inima Reginei” din localitatea dvs. până în anul 1948. Gând la gând cu bucurie, întrucât am cumpărat cartea, ca și dvs., din motive personale, mama mea activând până în 1934 în „Asociația Tinerelor Femei Creștine” (Y.W.C.A. - Young Women's Christian Association) a cărei președinte era principesa Ileana. Cartea, scrisă cu rafinament și mult talent literar, este o frescă mai puțin cunoscută a anilor 1944-1948. Am reținut, printre altele, efectele devastatoare ale bombardamentelor americane asupra orașului Brașov în zilele de Paști ale anului 1944, soldate cu zeci de victime omenești, cu distrugerea găni și a spitalului „Crucea Roșie” - deși avea pe acoperișul lui semnele distinctivelor Seara, la „Radio Londra”, comentatorul cu o voce clară și voioasă, aproape veselă, anunța: „Orașul Brașov din România a primit estăzi ouă roșii de Paști!” (n. n.: revoltători!) Câtă diferență între cinismul britanic și tratamentul de lux al prizonierilor americani și englezi, aprox. 800, care erau „închiși” în vilele de la Timișul de Sus și Jos! De asemenea, este descris și genocidul din ianuarie 1945, când satele săsești din împrejurimi, ridicate cu 800 de ani în urmă, au fost depopulate, toți oamenii apți de muncă având vârste între 16 și 55 de ani fiind trimiși la muncă forțată în Rusia. Din județ au fost trimiși în

robie nu mai puțin de 35.580 de bărbați și 32.748 de femei, înghesuiți în vagoane nel încălzite, în miez de iarnă. Am mai remarcat și un alt aspect al „curajului” regelui Mihai I, care a dat bir cu fugiții timp de două săptămâni după ce a semnat actul de la 23 aug. 1944: din aceeași zi până în primăvara anului 1945, Mihai I a refuzat orice contact cu principesa Ileana pe motiv că aceasta avea pașaport german, iar autoritățile comuniste interziceau orice legătură cu asemenea oameni...

„O profesoară pensionară” - Craiova: Timpul vă permite să vă uitați mult la televizor și rămâneți stupefita când o mamă tucărie înconjurată de 5-6 copii răcnește reporterului că „este soacră”, că are mulți copii de hrănit și deci să-l dea guvernul banii! Reporterii televiziunii își îndreaptă camerele de luat vederi numai în incinta caselor sărăcăcioase, la familiile de romi cu precădere, căutând senzația ieftină care se repetă la infinit și nu duce în nici un caz la rezolvarea acestor acute probleme sociale. Nu fac, în egală măsură, anchete și în rândurile pensionarilor care au muncit o viață întreagă, cu pensii de mizerie, mereu restanțieri la întreținere. La fel, nu abordează drama absolvenților de liceu și de facultate, elemente cu care statul a cheltuit mil de milioane cu pregătirea lor profesională, inteligenți și uni chiar superdotați, dar care își iau lumea în cap, plecând în străinătate, în necunoscut, pentru un loc de muncă prost plătit acolo, dar incomparabil de bine față de salariile de la noi din țară. Se profanează binecunoscutul proverb românesc: „Fie pâinea cât de rea, tot mai bine e-n America”. Vă împărtășim întru totul sentimentele.

Zina - Constanța: Aveți dreptate: bugetul familiei ai majorității românilor nu le permite să cumpere biletele la hotel (motiv pentru care una dintre camerele apartamentului dvs. de bloc este, în timpul verii, camera permanentă pentru rudele și prietenii care vor să vină câteva zile pe litoral). Am reținut exemplul dat de dvs. și îl reproducem pentru cititori: la un hotel de trei etaje, prețul pe o zi este de 2 milioane lei / persoană; ce te faci dacă vii cu soția și cu doi copii? Paradoxal, în ciuda prețurilor exorbitante nu găsești un loc liber la nici un hotel, iar terasele și discotecile sunt în permanență încosute de consumatori și amatori de distracție. De unde au banii toți aceștia când salariul mediu lunar este de 6,5 milioane? Ce să vă spun: ca la noi, la nimeni! Cu prețul de 6 milioane pe trei zile la un hotel din România, stai zece zile într-o stațiune din Turcia, la Antalya bunăca, cu bufet suedez în regim de demipensiune, în preț incluzându-se și costul avionului. La fel și la vecinii noștri bulgari, mai săraci, unde la Albena și Nisipurile de Aur, cu 17 euro pe zi (oca. 640.000 lei) serviciul este „all” - adică trei mese zilnic și gratuități la piscină, bar, sezlonguri. Explicația fatadei de prosperitate a litoralului românesc trebuie căutată și în căile oneroase de organizare a banilor de către cei puțini dar care dețin pâinea și cuțitul. Acumulările lor bănești nu au la bază munca cinstită, ci, știi și dvs., evaziunea fiscală (de care se vorbește atât de mult). Destul de puțini știu că Al Capone, regele gangsterilor din Chicago de la începutul anilor 30, autorul a numeroase crime, a murit în pușcărie, condamnat însă pentru... evaziune fiscală, nu pentru asasinat! Pentru că evaziunea fiscală e o crimă capitală într-o economie de piață autentică. La noi însă legea cu pricina e amănată de ani de zile. Ceea ce înseamnă că încă mai e mult de furat!

Drăgan Did, Zăgan I, regele Daciei - din Brăila (n. n.: ?): Ne spuneți că Știința Bisericii Ortodoxă „este doar o imagine de decor, nu o trăire în sine. În adevăr” și ne invitați la „Partidul Daciei Sfântă” la ... ședință de constituire! Scopul acestui partid este revenirea la închinare ereditară a domniilor pământenilor întreruptă în 1714 cu moartea lui C. Brâncoveanu”. Semnați scurta scrisoare cu „Zăgan I, regele Daciei”. Noi am învățat doar despre Burebista, Decebal și câțiva alții, dar nici un Zăgan! În plus, în ciuda părenii dvs., nu ne putem închina la Zamolxe, strămoșii noștri fiind, de vreo 2.000 de ani, creștini-ortodocși...

Vasile Barbu - Novisad, Serbia: Vă mulțumim pentru revista „Floare de latinitate”; apreciem, deopotrivă, atât conținutul, cât și aspectul grafic. Așa cum scrie sub titlu, revista pe care o conduceți este o revistă de cultură și spiritualitate românească, editată de Consiliul Minorităților Naționale Române din Serbia și Muntenegru. Vă mulțumim pentru gestul dvs. și vă promitem că vă vom trimite lunar revista noastră (din care puteți să reproduceți orice articole care credeți) că vă interesează, specificând sursa, așa cum bine ați procedat în numărul trimis.

Emilian Ghika

Redactor șef:
Colegiul de redacție:
Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de „ACȚIUNEA ROMÂNĂ”

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ștefan Buzescu, Cătălin Enescu

Nicolae Badea

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București

(zona Căminului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Vineri, între orele 15⁰⁰ - 19⁰⁰

Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com